

"סוד החשמל"

גליון פרשת חיי שרה תשע"ג תהא שנת גאלת עולמים.

[מותר לצלם לזיכוי הרבים].

מאמר 'סוד החצי' פרק יז.

מתן תורה בסוד משלש שהוא חצי.

הפסוקים הקרובים נביא מצנ"ה פרק י"א מאמר 'סוד החצי' עם הוספות חדשות נוספו לאחרונה.

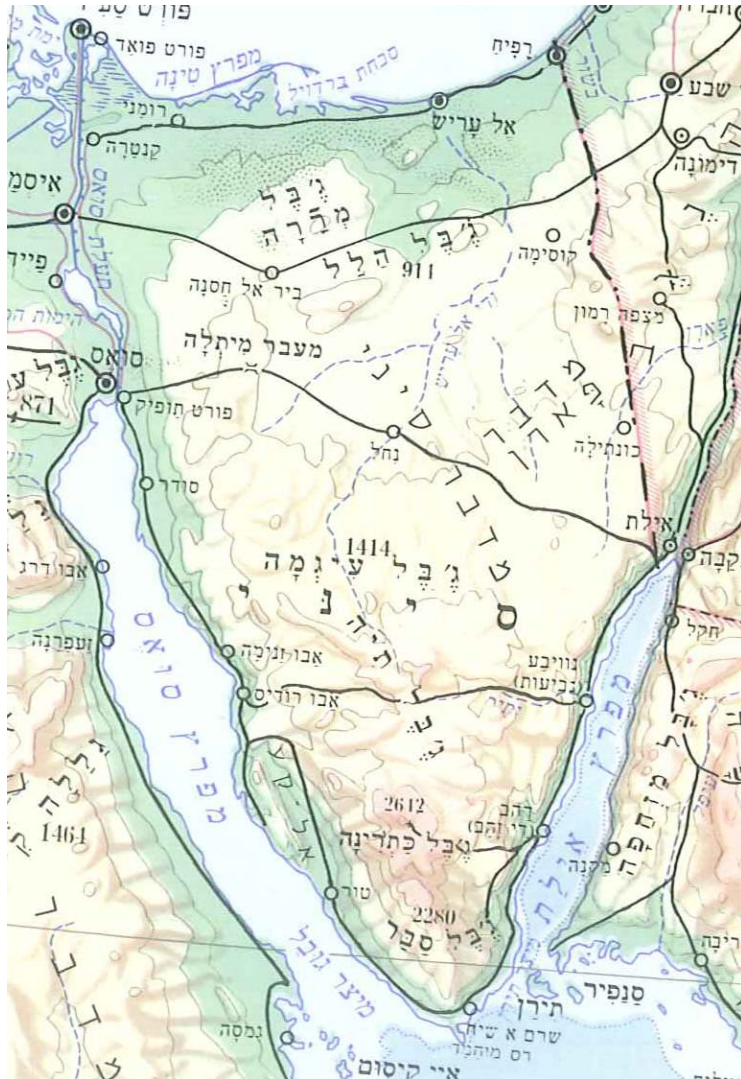
מצנינו בגמרא (שבת פח.) דרש ההוא גלילאה עליה דרב חסדא, בריך רחמנא דיהב אוריין תליתאי, לעם תליתאי, על יד תליתאי, ביום תליתאי, בירחא תליתאי. רואים שכל עניני מתן תורה היו בסוד משלש. תורה משלשת, לעם משלש, על ידי שלש, ביום השלישי, בחדש השלישי. [באלף השלישי לבריאת העולם]. ובארנו לעיל שמשלש הוא בסוד עגול שהוא בגימטריא חצי, ומסמל את השפעת החצי. וכן הכתוב שנאמר על משה (שמות ב, יד) "מי שמך לאיש שר" ר"ת משלש. וכן מצנינו בגמרא (ערכין טו:) שתליתאי פרושו מתוך, היינו שלישי המחבר בין שנים. וזה סוד המשלש של התורה שהוא בבחינת יסוד המחבר את הקב"ה עם כנסת ישראל.

ומוסיף רב נסים גאון על הגמרא שם והוסיפה ההגדה אותיותיה משלשים, כלומר שהתורה נקראת אמת, ומספר אמת שלש אותיות. ונראה להוסיף שהתורה נקראת אמת שהיא משלש של הכ"ב אותיות, א בתחלה, מ' באמצע ות' בסוף. ולכן עמוד האמצע שהוא בבחינת עגול או משלש נקרא אמת, ועל ידו נתנה תורת אמת. ועוד מוסיף שם רב נסים גאון, וישראל בני אבות שלשה, ומן לוי השבט השלישי, נולד משה שעל ידו נתנה תורה, לוי יש בו שלש אותיות, משה שלש אותיות, ונצפן שלש ירחים, הא למדתה שכל מעשה אותו היום היה משלש, וכגון זה יש עוד במדרש, תורה משלשת תורה נביאים וכתובים, משנה משלשת תלמוד הלכות ואגדות, תפלה משלשת ערב ובקר וצהרים, קדשה משלשת. וכן מנהג ישראל לאכל בשבועות לביבות עם שלש צלעות. וכן מצנינו במדרש (שמ"ר כח, א) אמר רבי ברכיה הלוחות היו ארבע טפחים, כפיכחול היו ביד מי שאמר והיה העולם שני טפחים, ובידו של משה שני טפחים, ושני טפחים היו מפרישין בין יד ליד. רואים שהלוחות התחלקו לשלש. ובספר 'לקוטי לוי יצחק' מוסיף שלכן אומרים שלש ברכות בברכת התורה בכל בקר, ושלשה פסוקים של ברכת כהנים אחריהן.

וכן מצנינו במדרש (שמ"ר כח א) שמשך קבל את התורה, בשלש בחינות: בשבי, ובלקחה, ובמתנה. וכן מצנינו בגמרא (ברכות סג:) שדורשת על התורה את השלש פעמים מיץ שנאמרו בכתוב "כי מיץ חלב יוציא חמאה, ומיץ אף יוציא דם, ומיץ אפים יוציא ריב". וכן מצנינו בזהר (נשא קלד.) ספר תורה קדש, ונרתקו קדש, וההיכל קדש. והתורה נתנה בשלש קדושות. בשלש מעלות. בימים שלשה. שכינה בשלש, לוחות וארון והיכל.

וְכֵן המנורה בבית המקדש שהשפיעה את חכמת התורה והיתה בבחינת יסוד, כדבארנו במאמר 'חוטי החשמל מתחברים לשמיני', מצינו שיטת רש"י (שמות כה, לב) שהקנים היו יוצאים מצדיה באלכסון, יוצא שלמנורה היתה צורת משלש. **וְכֵן** הר סיני נמצא במקום שצורתו במפה **משלש**, דמדבר סיני נמצא בין ים סוף המזרחי לים סוף המערבי, וזה יוצר במפה צורת משלש. והשתלשל בגשמיות שקוראים למקום הזה **חצי האי סיני**. וכן השתלשל בגשמיות במצרים וכן השתלשל בגשמיות במצרים העתיקה שהיא הקלפה שהלבישה על ההשפעות של דור מתן תורה, שעשו את הפירמידות שלהם בצורת **משלש** כידוע.

וְכֵן מובא ב'שער הפונות' להאריז"ל (ספירת העומר ח"ב ע' קפח) שקריעת ים סוף היתה זווג של יסוד הזכר שקרע את יסוד הנוקבא שהוא בבחינת ים. ורואים שהמקום הזה בים סוף הוא בבחינת יסוד נוקבא. וכן מצינו בזהר חדש (יתרו מא.) שקריעת ים סוף שהיתה הכנה למתן תורה, היתה ביום **השלישי** בשבוע. וכן מצינו בזהר (ויקהל קצח:) שהקדוש ברוך הוא התנה ביום **השלישי** של בריאת העולם עם הים שיבקע לפני ישראל, וכן מובא בדעת זקנים מבעלי התוספות' (בראשית א, ט) שקריעת ים סוף נרמזת בכתוב המדבר על בריאת היום **השלישי** "יקוו המים מתחת השמים אל מקום אחד ותראה היבשה". וכן יעקב שהיה **השלישי** באבות, מרמז בכתוב (תהילים עח, יג) "בקע ים ויעברם" בהפוך אותיות.

מצינו בגמרא (פסחים סח:) **רב יוסף**, ביומא דעצרתא אומר, עבדו לי עגלא תלתא. אומר, אי לאו האי יומא דקא גרים, כמה יוסף איכא בשוקא. רב ששת, כל תלתין יומין מהדר ליה תלמודיה, ותלי וקאי בעיברא

דַּדְשָׂא, אָמַר, חֲדָאֵי נַפְשָׂאֵי, חֲדָאֵי נַפְשָׂאֵי, לָךְ קִרְאֵי, לָךְ תְּנָאֵי. וְרוֹאִים שׁוֹב אֶת הַמְסַפֵּר שֶׁלֹּשׁ בְּמִתְּנַן תּוֹרָה. וְנִרְאָה דְרַב יוֹסֵף שֶׁהָיָה בְּבַחֲיִנַת יְסוּד, בְּקֵשׁ דְּוִקָּא **עֲגָלָא מְשַׁלְשֵׁת**, דְּעָגַל מְסַמֵּל אֶת הַיְסוּד כְּדַבְּאֲרֵנוּ בְּמֵאמְרֵי 'חֲשַׁמֵּל מִלְּהָ' שְׁיוֹסֵף הַיְסוּד נִמְשַׁל לְשׁוֹר וְלַעֲגָל, וְכִינּוּן שֶׁהִמְשַׁלֵּשׁ שֶׁל שְׁבוּעוֹת בָּא לְסַמֵּל אֶת הַיְסוּד שֶׁל מִתְּנַן תּוֹרָה, הוּא בְּקֵשׁ עֲגָלָא מְשַׁלְשֵׁת. וְכֵן מְצִינּוּ בְּגִמְטְרִיא (הוֹרִיּוֹת יד.) שֶׁרַב יוֹסֵף נִקְרָא סִינִי.

כְּתוּב (בראשית טו, י) **"וַיִּקַּח לוֹ אֶת כָּל אֱלֹהֵי וַיְבַתֵּר אֹתָם בַּתּוֹךְ"**. וּמֵבְאֵר רַש"י **"וַיְבַתֵּר אֹתָם"** חֵלֶק כָּל אֶחָד לְשָׁנֵי חֲלָקִים וְכִי' וְדָרַךְ כּוֹרְתֵי בְרִית לְחֵלֶק בְּהֵמָה וְלַעֲבֹר בֵּין בְּתָרְיָהּ וְכִי' אִף כָּאֵן תַּנּוּר עֲשׂוֹן וְלִפִּיד אֵשׁ אֲשֶׁר עָבַר בֵּין הַגְּזָרִים הוּא שְׁלוּחֹו שֶׁל שְׂכִינָה שֶׁהוּא אֵשׁ. בְּאֲרָנֵנוּ בְּמֵאמְרֵי 'חֻוּטֵי הַחֲשַׁמֵּל' שְׁבָרִית בֵּין הַבְּתָרִים הֵיטָה דְרַךְ הַיְסוּד שֶׁנִּקְרָא בְרִית, נִרְאָה דִּישׁ כָּאֵן רִמְזוּ שֶׁהַיְסוּד שֶׁנִּקְרָא בְרִית מִתְחַלֵּק לְשָׁנֵי חֲלָקִים, לְכֵן כָּל כּוֹרְתֵי בְרִית הָיוּ מִחֲלָקִים לְשָׁנִים, וְלָכֵן הָאֵשׁ עָבְרָה בְּאֲמָצֵעַ, לְרִמְזוּ שֶׁחֲלָקָה זֹאת נַעֲשִׂית עַל יְדֵי הָאֵשׁ שֶׁמְסַמֵּלֶת אֶת הַגְּבוּרָה. וְכֵן מְצִינּוּ בְּבְרִית בֵּין הַבְּתָרִים מְשַׁלְשִׁים, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (בראשית טו, ט) **"וַיֹּאמֶר אֱלֹהֵי קַחָה לִי עֲגָלָה מְשַׁלְשֵׁת וְעִזוּ מְשַׁלְשֵׁת וְאֵיל מְשַׁלְשֵׁת"**. וּבְאֲרָנֵנוּ שֶׁמְשַׁלֵּשׁ הוּא בְּסוּד עֲגוּלָה שֶׁהוּא בְּגִימְטְרִיא חֲצִי, וּמְסַמֵּל אֶת הַשְּׁפָעַת הַחֲצִי. וְכֵן מְצִינּוּ בְּמִדְרָשׁ ('מִשְׁנַת רַבִּי אֱלִיעֶזֶר' ח) שֶׁמְקַשֵּׁר אֶת הַלִּפִּיד אֵשׁ שֶׁעָבַר בְּבְרִית בֵּין הַבְּתָרִים לְלִפִּידִים שֶׁהָיוּ בְּמִתְּנַן תּוֹרָה, וּמִתְּנַן תּוֹרָה הֵיטָה דְרַךְ חֲצִי הַגְּבוּרָה, וְהֵיטָה בְּסוּד מְשַׁלֵּשׁ, תּוֹרָה מְשַׁלְשֵׁת, לַעַם מְשַׁלֵּשׁ, וְכִי'. וְכֵן מְקַשֵּׁר שֵׁם בֵּין הַכְּתוּב (בראשית טו, יז) **"עָבַר בֵּין הַגְּזָרִים"**, לְקַרִיעַת יָם סוּף, וְקַרִיעַת יָם סוּף הֵיטָה בְּמִקּוּם הַמְשַׁלֵּשׁ שֶׁל מִתְּנַן תּוֹרָה.

וְכֵן נִרְאָה שֶׁיֵּשׁ קֶשֶׁר שֶׁל בְרִית הַיְסוּד בֵּין בְרִית בֵּין הַבְּתָרִים לִיצִיאַת מִצְרַיִם וּמִתְּנַן תּוֹרָה, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (שְׁמוֹת יב, מ) **"וּמוֹשֵׁב בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר יָשְׁבוּ בְּמִצְרַיִם שְׁלֹשִׁים שָׁנָה וְאַרְבַּע מֵאוֹת שָׁנָה: וַיְהִי מִקֵּץ שְׁלֹשִׁים שָׁנָה וְאַרְבַּע מֵאוֹת שָׁנָה וַיְהִי בַעֲצֵם הַיּוֹם הַזֶּה יָצְאוּ כָּל צְבָאוֹת ה' מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם"**. וּמֵבְאֵר רַש"י שֶׁהַאֲרַבַּע מֵאוֹת וּשְׁלֹשִׁים שָׁנָה הִתְחִילוּ מִבְּרִית בֵּין הַבְּתָרִים, שֶׁהִקְב"ה בָּשָׂר לְאַבְרָהָם שֶׁיִּנְלַד לוֹ בֶן וְשִׁבְנִי וְשֶׁתַּעֲבֹדוּ בְּמִצְרַיִם. וּבְאֲרָנֵנוּ בְּמֵאמְרֵי 'מִרְגָּלִים אֹתָם' שֶׁיִּצְיִרַת הַנֶּפֶשׁ שֶׁל כָּלל יִשְׂרָאֵל הִתְחִילָה בְּבְרִית בֵּין הַבְּתָרִים וְהִסְתַּיְמָה בִּיצִיאַת מִצְרַיִם. לְכֵן אָמַר הַקְּב"ה לְאַבְרָהָם בְּבְרִית בֵּין הַבְּתָרִים (בראשית טו, יג) **"וְעַבְדוּם וְעִנּוּ אֹתָם אַרְבַּע מֵאוֹת שָׁנָה וְגו'"**, לְרִמְזוּ לוֹ שֶׁהֵבֵן שֶׁהוּא עוֹמֵד לְהוֹלִיד הוּא רַק הִתְחִלַת הַלְדָּה שֶׁל כָּלל יִשְׂרָאֵל. וְהַלְדָּה הָאֲמִתִּית תְּהִיָּה בְּמִצְרַיִם שֵׁם יוֹצִיאֹו אֶת כָּל הַשְּׂשִׁים רַבּוֹא חֲלָקֵי הַנֶּפֶשׁ הַכְּלִלִית. וְכֵן **אַרְבַּע מֵאוֹת וּשְׁלֹשִׁים בְּגִימְטְרִיא נֶפֶשׁ**. וּבְגִימְטְרִיא **צְדִיק יְסוּד עוֹלָם** שֶׁמוֹלִיד אֶת הַנֶּפֶשׁ.

וְכֵן רוֹאִים בְּסִדוּר הַרַש"שׁ שֶׁהַזְּוֹגִים הַגְּדוֹלִים בְּעוֹלָמוֹת הֵם בְּתַהֲלִיךְ שֶׁל **שְׁלֹשָׁה** יָמִים, אוֹ **שְׁלֹשׁ** שָׁנִים, דֶּהֲשַׁפְּעַת הַיְסוּד קְשׁוּרָה עִם מְסַפֵּר **שְׁלֹשׁ**, הַמְסַמֵּל אֶת הַשְּׁלֹשָׁה קוּיִם שֵׁיֵשׁ בְּיְסוּד. וְכֵן בָּאוֹת ו' הַמְסַמֵּלֶת אֶת הַיְסוּד יֵשׁ שְׁלֹשָׁה מְלוּוִיִם, וַי'ו, וַא"ו, וַי'ו, וְצוּרַת הַמְשַׁלֵּשׁ עֲשׂוּיָה מַג' אוֹתִיּוֹת ו'. וְכֵן מְצִינּוּ בְּגִמְטְרִיא (ב"ב קסד:) שֶׁמְשַׁלֵּשׁ בִּיּוֹנִית נִקְרָא טְרִיגוֹן, וְטְרִיגוֹן בְּגִימְטְרִיא **זָרַע**.

וְכֵן הַהֲדָסִים שְׁנוֹטְלִים בְּסִכּוֹת, צְרִיכִים לְהִיּוֹת **מְשַׁלְשִׁים**. וּמוֹבָא בְּ'שַׁעַר הַפְּנּוֹת' לְהַאֲרִיז"ל (סוֹכוֹת ח"ב ע' שח) שֶׁלּוֹקְחִים ג' הַדָּסִים כְּנֶגֶד ג' אָבוֹת חֶסֶד גְּבוּרָה תְּפָאֶרֶת הַנִּכְלָלִים בְּעִמּוּד הָאֲמָצֵעַ. וְכֵן מְצִינּוּ בְּזֶהָר (ויחי רכ:): **"עֲנֹף עֵץ עֵבֶת"**, עֵץ שְׂאוּחַז אֶת הָאָבוֹת, שֶׁהָרִי מִזָּה לּוֹקַח יְסוּד הָעוֹלָם לְהַרִיק בְּבָאֵר. רוֹאִים שֶׁ"עֵץ עֵבֶת" הוּא מְלִשׁוֹן עֵץ אָבוֹת, דֶּהֲדָס מְסַמֵּל אֶת הַשְּׁפָעַת הַג' אָבוֹת מִהַתְּפָאֶרֶת לְיְסוּד שֶׁיִּשְׁפִיעַ לְמַלְכוּת. וְכֵן כְּתַב לִי הַרְה"ג ר' יְהוֹשֻׁעַ בֵּיִסְמוּט שְׁלִיט"א שֶׁהַד"ס וּמְלוּוִי ה"י דָּל"ת סמ"ך בְּגִימְטְרִיא אֲבָרְהָם יִצְחָק יַעֲקֹב.

מוֹבָא בְּסִפֵּר 'מְטַעֲמִים' (ערך מִגַּן דּוּד) בְּשֵׁם סִפֵּר 'אֶרֶץ הַחַיִּים' לְכָל דְּבָר שֶׁבְּקִדְשָׁה כְּגוֹן פְּרִכַת וּמְטַפְחוֹת סִפֵּר תּוֹרָה וְעַל הַהִיכָל, רוֹשְׁמִים שֵׁשׁ קְצוּוֹת וְקוֹרְאִים אוֹתוֹ מִגַּן דּוּד, וְהוּא שְׁנֵי מְשַׁלְשִׁים מְשַׁלְבִּים זֶה בְּתוֹךְ זֶה, מְשׁוּם שֶׁהַתְּמוּנָה הֵיא מוֹרָה עַל יְחוּד ה' וּמְלָכוּתוֹ בְּשֵׁשׁ קְצוּוֹת. וּמֵבְאֵר לְדַבְּרֵינוּ שֶׁמְשַׁלֵּשׁ הוּא בְּחִינַת יְסוּד, וּמִמִּילָא שְׁנֵי

משלשים יחד הם יחוד. וכן מובא ב'ספר הלקוטים' לרמ"ד וואלי **כַּאֲשֶׁר הַמְּלָכוֹת הֵיא כְּנֶגֶד הַפְּנִים אֲזִי יֵשׁ לָהּ צוּרַת הַמְּגֹן דָּוִד**. וכן מובא ב'שער היחודים' להאר"ל (פרק יב) לכתב בקמיע ציור של מגן דוד, ויועיל לכל חלי. וכן מובא בספר 'נחלי בא גד' בשם הרה"ג ר' שמעון כץ מפתח תקנה שמכסה עור התחש והאילים המאדמים שהיה על המשכן, היה מרכב לפי חלק מהשיטות מצורת משלש גדול ושני משלשים קטנים, ואם נצרוף את שני הקטנים לאחד, נקבל יחד שני משלשים גדולים. עין בספר 'לקוטי יוסף' (א"ח ו) שמביא מקדמונים דברים גדולים על צורת המגן דוד.

וְכֵן הראו לי שבצורת מגן דוד רשומות כל אותיות א"ב ומנצפ"ד, וכ"ב אותיות נרשמות ביסוד הזכר, וגם ביסוד הנוק', כמובא בספר 'מלאך הברית' מה'בן איש חי' (פ' וירא) בשם האר"ל **טפת הזרע של הזכר היא כלולה מכ"ב אותיות, כי כ"ב אותיות נרשמן ביסוד של הזכר וגם אצל הנקבה נרשמים כ"ב אותיות כדי שיהיה בה כח לקבל הטפה של הזכר וליצרה ברחמה, וכן א"ב וא"ם בגימטריא ב' פעמים כ"ב, וכן יל"ד בגימטריא ב' פעמים כ"ב**. וכפי שבארנו במאמר 'חשמל אות' שעטרת היסוד היא בחינת אות, אות מילה ואות שבת ועוד. ונראה דגם המשלש של מתן תורה הוא בסוד אותיות, כפי שבארנו שהתורה נקראת **אמת** שהיא **משלש של הכ"ב אותיות**, א' בתחלה, מ' באמצע ות' בסוף.

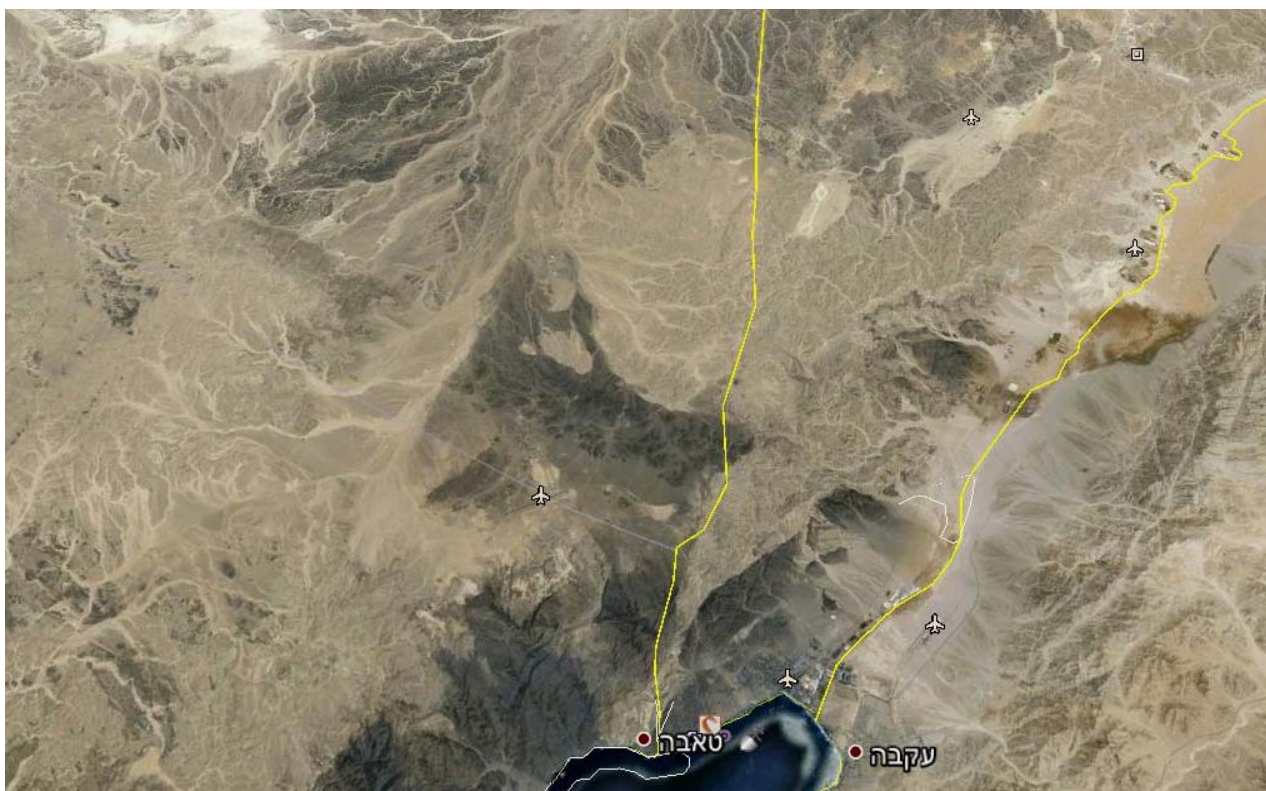

וְכֵן על חכמת יון שהיא הלעמת זה של חכמת התורה שנתנה בסיני, מצינו שהיא בחינת משלש, כמובא במדרש (ב"ר צט, ב) לוי כנגד מלכות יון, זה שבט שלישי וזו מלכות שלישיה, זה אותיותיו משלשין וזו אותיותיה משלשין, אלו תוקעי קרנים ואלו תוקעי סולפירים, אלו לובשי כובעים ואלו לובשי קיסים וכו', ביד מי מלכות יון נופלת ביד בני חשמונאי שהם משל לוי. וכן מובא בספר 'לקוטי לוי יצחק' שיין בגימטריא ג' פעמים כ"ב, כי הם הלעמת זה של ג' חכמות שיש בכ"ב אותיות התורה. ומבאר לדברינו שכשם שבכ"ב אותיות יש בחינת משלש כדלעיל, כך יון היא הלעמת זה של המשלש של כ"ב אותיות, לכן היא בגימטריא **שלש פעמים כ"ב**. וכן בארנו במאמר 'חשמל מילה' שיין היא בחינת יסוד דקלפה, לכן **מלך יון** בגימטריא יוסף ועוד. וכ"ב אותיות נרשמות ביסוד כדלעיל.

להלן נביא צלומי לנין של אזור מדבר סיני ששלח הרה"ג ר' יצחק בוגנים שליט"א ובהם רואים בצורת ההרים דמיות של בני אדם ובעלי חיים. בצלום הראשון יש דמות אשה מחזיקה ילד במרכז התמונה בצד שמאל, ובצד ימין יש דמות אדם שפונה אליה. ואולי מרמז על הפסוק [בראשית כא, יז] "ויקרא מלאך אלהים אל הגר מן השמים ויאמר לה מה לך הגר אל תיראי כי שמע אלהים אל קול הנער באשר הוא שם: קומי שאי את הנער והחזיקי את ירך בו כי לגוי גדול אשימנו".

בצלום השני רואים במרכז התמונה דמות אשה יושבת על אם הדרך. ואולי מרמז על הפסוק שלפניו [בראשית כא, יז], "ותלך ותשב לה מנגד הרחק כמטחוי קשת כי אמרה אל אראה במות הילד ותשב מנגד ותשא את קלה ותבך".

בצלום השלישי רואים דמות של בעל חיים עם קרן אחת במצחו. ואולי מרמז על התחש שהזדמן למשה במדבר לצורך בניית המשכן. כמוכא בגמרא [שבת כח:] תחש שהיה בימי משה בריה בפני עצמה היה, ולא הכריעו בה חכמים אם מין חיה הוא אם מין בהמה הוא, וקרן אחת היתה לו במצחו, ולפי שעה נזדמן לו למשה ועשה ממנו משכן ונגנז. ורואים בצלום גם צורת עין על בעל החיים, וזה מרמז על עור התחש שבא להגן על העינים של עם ישראל. כמוכא במדרש [תנחומא ויקהל ז] נותנין כסוי עור תחש עליו שלא יראו בארון כלום שנאמר "ולא יבאו לראות כבלע את הקדש ומתו" מהו כבלע א"ר לוי אם רואים בארון כבלע הזה שהוא נופל בעין מיד היו מתין. תדע לך שבשעה ששבנו פלשתים את הארון ובקשו להחזירו, מיד הביאו את הפרות וקשרו אותן כמנהג אחוריהן לארון, וידעו והבינו הפרות מיד מה היה נתון עליהם ועקמו פניהם כלפי הארון והיו מנהיגין את הארון לפניהם. כיון שהגיעו לבית שמש היו רואין את העגלה ואת הפרות שהיו אומרות שיכה והארון נתון בעגלה וישאו את עיניהם מרחוק וישמחו לראות, כיון שנכנסה הרוח ונתגלה הארון הרג בהן שבעים אלף איש. וכמו כן התחש היה לפה מאד לעין, כמוכא ברבנו בחיי [בראשית ג, כא] עור תחש שהיה בימי משה שנברא לשעתו לכסות בו הארון וכליו ונגנז אחר כך, היו בו צבעים ומיני גונים הרבה וכמו שתרגם אונקלוס ססגונא ששש בגונין הרבה.

הצלום להלן מחבר את שני הצלומים, בעל החיים במרכז, ובפנה השמאלית למטה רואים את צורת האדם של הצלום הראשון.

ההבדל בין ציון לירושלים, והקשר בין אותו האיש לחרבן בית המקדש.

וכן מצינו בזהר שעשיו ודוד הם זה לעמת זה בבחינת זהב. ונביא את לשונו: (תזריע נא.) בעשׂו פתוב "ויצא הראשון אדמוני" וגו', והלא פתוב גם בדוד "ויביאהו והוא אדמוני", אלא עשו מן זהם הזהב נעשה, ודוד בזהר הזהב נדבק, בעשׂו פתוב בו "אדמוני פלו פאדקת שער" שהוא בזהם ופסלת התוך הזהב יצא. ובדוד פתוב "עם יפה עינים וטוב ראי". וכן מצינו שהיו עם דוד ארבע מאות איש בדומה לעשׂו, כפתוב (ש"א כב, ב) "ויתקבצו אליו כל איש מצוק וכל איש אשר לו נשא וכל איש מר נפש ויהי עליהם לשר ויהיו עמו פארבע מאות איש". ולכן היו אנשים אלו מרי נפש ובעלי יסורים, ששייכים לציון כדלעיל. וכן פתוב (שם כה, ג) "ויעלו אחרי דוד פארבע מאות איש". וכן כשהכה דוד את עמלק מזרע עשׂו, פתוב (ש"א ל, ז) "ויכם דוד מהנשף ועד הערב למחרתם ולא נמלט מהם איש כי אם ארבע מאות איש". וכן דוד מרמז בפתוב (בראשית כז, ה) "וילך עשׂו השדה לצוד ציד להביא", דעשׂו צד ויונק מדוד.

ולכן זה בדלוג ד' אותיות, כי היניקה היא מהאות ד' המסמלת את הדלתות שביסוד המלכות.

מובא בקנטרס מהגרי"מ מורגנשטרן שליט"א על קבר דוד המלך ע"ה, שקודם הגאלה יעשו תקון בהר ציון, ומשם ימשך התקון לירושלים. ומבאר לדברינו, שכשם שהפנימי נחרב קודם, כי הוא העקר, כך התקון יהיה קודם בפנימי שהוא ציון, ואחר כך יזכו לגאלה השלמה. וכן פתוב (עובדיה א, כא) "ועלו מושעים בהר ציון לשפט את הר עשׂו והיתה לה המלוכה". ורואים שתחלת עלית המושיעים היא "בהר ציון", ששם שופטים את "הר עשׂו", היינו שעוצרים את היניקה של עשׂו מציון, ואז "והיתה לה המלוכה". וכן מובא ביעב"ץ (סדר עולם רבה) שהיה הארון במצודת דוד במשך יותר מארבעים שנים, ושם גם יסד את משמרות הלוי שישוררו לפני הארון, והרי זה סימן לעתיד שמשם תתחיל גם צמיחת הבית השלישי הנצחי. וכן רואים דמיון בין הפסוק של הגאלה, (ישעי' סג, ד) "כי יום נקם בלבי ושנת גאולי באה". לפסוק של תקון ציון (ישעי' לד, ח) "כי יום נקם לה שנת שלומים לריב ציון". דשני אלו הם אותו תקון כדבארנו. והוסיף הרה"ג ר' משה לוינגר שליט"א שהפסוק על ריב ציון בא אחרי הפסוק של "בבצרה וטבח גדול בארץ אדום", לרמז שריב ציון קשור לאדום, כפי שרואים מהפסוק "ועלו מושעים בהר ציון לשפט את הר עשׂו". וכן מצינו שהנקמה לעתיד לבא תהיה "בעמק החרוץ" ומזכרת גם ציון כפתוב (יואל ד, יד) "המונים המונים בעמק החרוץ כי קרוב יום ה' בעמק החרוץ, וגו', וה' מציון ישאג ומירושלים יתן קולו". ובארנו לעיל שחרוץ מסמל את היניקה מהשפע של ציון. וכן מבאר הרב"ק שם: "החרוץ" כי שם יהיו הגוים חרוצים וחתוכים, או כי שם יחרץ ויחתך משפטם כמו שקרא אותו עמק יהושפט. ורואים שחרוץ מסמל את הדין עצמו, וכפי שבארנו שנתוק יניקתם מהחרוץ הוא הנקמה והדין הגדול. וכן שם שפ"ו המסמל את ציון כדלעיל, מרמז בפתוב (תהלים עט, ז) "יודע בגוים לעינינו נקמת דם עבדיך השפוף". וכפי שבאר שציון היא בבחינת דם, והנקמה תהיה דרך נתוק יניקתם משפע הדם שהם שופכים ולוקחים מציון. וכן רואים בזמירות שבת שהנקמה באדום תהיה בגלל השפע שהם גוזלים מציון. נסגרת לאדום ביד רעי מדני. שבכל יום ניום ממלאים כרסם מעדני. עזרתו עמי לסמך את אדני. ולא נטשתני כל ימי עדני. כי לא יזנח לעולם ה'. בבאו מאדום חמוץ בגדים. זבח לו בבצרה וטבח לו בבוגדים. וזו נצחם מלבושיו להאדים. בכחו הגדול יבצור רוח נגידים. הגה ברוחו הקשה ביום קדים.

פתוב (בראשית יד, ז) "ויצא מלך סדם לקראתו אחרי שובו מהפוזת את כדלעמר ואת המלכים אשר אתו אל עמק שנה הוא עמק המלך". ומבאר רש"י "עמק המלך" שהיה מיחד למלך לצחק שם. ורואים שמיד אחרי

ששחררו את לוט שנשבה בידי המלכים, התועדו אברהם אבינו ומלך סדם בעמק המלך במקום הצחוק. ומתבאר על פי דברינו במאמר 'שרש דוד' שאברהם נלחם להציל את לוט בשביל דוד המלך שצריך לצאת ממנו, ולכן מיד אחרי הנצחון במלחמה, התועדו אברהם ומלך סדם ב"עמק המלך" במקום הצחוק, לסמל שהחזירו את מלכות בית דוד שהיא בבחינת צחוק. וכן מצינו שחוק של נשים כשדוד הרג את גלית, ככתוב (ש"א יח, ז) **"ותענינה הנשים המשחקות ותאמרן הנה שאול בא לפיו ודוד ברבבתי".**

ולכן מקומו של דוד הוא מרכז היסורים של העולם כדלעיל, כי שם במקום החבור של הקדשה והקלפה, נמצא עקר פגם העונות, וכפי שהבאנו לעיל את המדרש על עמלק שמסמל את היצר הרע המחטיא, והוא בבחינת כלב שבא ללוק דם, שנמצא במקום הזה מצד הקלפה, (תנחומא תצא ט) מהו עמלק עם שבא ללוק דמן של ישראל ככלב. והצדיקים סובלים את היסורים בשביל השכינה שלא תפגם יותר מדי, כפי שהבאנו מהרמ"ע מפאנו (מאה קשיטה לב) שהצדיקים סובלים את עונות ישראל עבור השכינה בסוד מוך שהתקינה לנדתה. וכן מצינו בגמרא (ברכות ד.) אמר דוד לפני הקב"ה רבונו של עולם לא חסיד אני שכל מלכי מזרח ומערב יושבים אגדות אגדות בכבודם, ואני ידי מלכלכות בדם ובשפיר ובשליא כדי לטהר אשה לבעלה. דוד סובל עונות ישראל ומתעסק בדם לטהר אשה לבעלה, לטהר את האשה המסמלת את המלכות, לבעלה הקב"ה.

מצינו בגמרא (יבמות עו:) אמר ליה דואג האדומי, עד שאתה משאיל עליו, אם הגון הוא למלכות אם לאו, שאל עליו, אם ראוי לבא בקהל אם לאו, משום דקא אתי מרות המואביה. אמר ליה אבגר, תנינא, "עמוני" ולא "עמונית", "מואבי" ולא "מואבית". אלא מעתה, "ממזר" ולא "ממזרת", "ממזר" כתיב. "מצרי" ולא "מצרית", שאני הכא, דמפרש טעמא דקרא, "על דבר אשר לא קדמו אתכם בלחם ובמים" דרכו של איש לקדם, ולא דרפה של אשה לקדם. הנה להם לקדם אנשים לקראת אנשים, ונשים לקראת נשים, אשתיק. בעי לאכרוזי עליה, [שדוד אינו ראוי לבא בקהל] מיד "ועמשא בן איש ושמו יתרא הישראלי אשר בא אל אביגיל בת נחש". וכתב, "יתר הישמעאל". אמר רבא, מלמד שחגר חרבו בישמעאל ואמר, כל מי שאינו שומע הלכה זו ידקר בחרב. כך מקבלני מבית דינו של שמואל הרמתי, "עמוני" ולא "עמונית", "מואבי" ולא "מואבית". מפל מקום קשיא, הכא תרגימו, "כל כבודה בת מלך פנימה". במערבא אמרי, ואי תימא רבי יצחק, אמר קרא "ויאמרו אליו, "איה שרה אשתך", ויאמר, הנה באהל". ורואים שהיה דיון קשה מאד בבית המדרש אם דוד ראוי לבא בקהל או לא. ומבאר לדברינו פיון ששרש נשמת דוד סמוכה לקלפה מאד, לכן היה דיון קשה אם הוא שייך לקדשה או לקלפה, והקלפה נסתה בכל הכח לפסל את נשמת דוד כדי שהוא יהיה שייך לה. ולכן המלחמה הייתה דרך דואג האדומי שנסה לפסל את דוד בדיון בבית המדרש, פיון שהוא היה גר אדומי מזרע עמלק, כמובא במדרש (פסיקתא רבתי יב. פסיקתא דרב כהנא ג, טז). והוא היה כנראה בנקדת החבור של עשיו ודוד, ויותר קרוב לעשו, לכן הוא נסה להעביר את נשמת דוד לקלפה. וכשלא הצליח הפך לשונא של דוד. וכן דואג בגימטריא דוד, פיון שהוא מאותו שרש, במקום שעשו ודוד מתחברים. וכן דואג מרמז על דג ששייך לשרש דוד כדלעיל. וכן מצינו בירושלמי שדואג היה בבחינת דג, (סנהדרין נב:) "ויאמר המלך לדוייג" א"ר יהודה בר פזי "לדוייג" כתיב אמר לו נתפשתה כדג אתה עבדתה רבתה טוב אתה ופגע בכהני ה'. וכן דואג מרמז על אדם שנמצא במצב של דאגה ויסורים ששייך ליסוד המלכות כדלעיל. וכן דוי"ג מרומז במלחמה של אנשי סדום על נשמת דוד, (בראשית יט, ט) "ויפצרו באיש בלוט מאד ויגשו לשבר הדלת".

וכן דואג דבר לשון הרע על נוב עיר הכהנים שעזרו לדוד, ושואל צנה להרגם, ואבגר ועמשא לא הסכימו להיות שליחים להרגם, ושואל שלח את דואג שהסכים והרגם. וכששואל היה במצב קשה במלחמה והבין שהולך למות פענש על הריגת נוב,

הוא בקש מדואג שיהרג אותו כדי לתקן את החטא של נוב עם אותו אדם שהיה שליח לחטא. ואחר כך כששואל מת, הבין דואג שהמלכות תעבר לידו, לכן הוא בא להתחנף לידו ולספר לו על מיתת שואל, ולהביא לו את הכתר של שואל. וידוד הרג אותו להשלים את התקון של הריגת נוב, כמבאר ב'מעם לו'עז' (תחילת שמואל ב'). ונראה להוסיף שבזמן מיתת שואל, היתה הכניעת קלפת עמלק להסכים למלכות דוד, לכן השתלשל שדואג האדומי הנציג של הקלפה בא לבשר לידו, ולהביא לו את הכתר של שואל.

ומכל זה אנו רואים את גדל המלחמה על נשמתו של דוד מבריאת העולם עד היום, החל מהנחש שבא על חוה והטיל בה זיהומא, והמשך בחטא אדם הראשון, ומלחמת המלכים ששבו את לוט, ואנשי סדם שסבו על בית לוט. והמעשה של יהודה ותמר שכמעט נשרפה, וכל הרדיפות שהיו לידו המלך וכו'. עד שהס"מ דאג להכניס את דואג האדומי לכלל ישראל, ולהרים את קרנו שהיה ראש הסנהדרין, הכל כדי שינסה לפסל את נשמת דוד מבפנים. כל זה משום שכל הגאלה תלויה בנשמת דוד בלעיל, והס"מ נלחמת ומתנגדת לגאלה יותר מכל דבר אחר בבריאה.

וביתר עמק, נראה לבאר את מה שהבאנו מהזהר (תזריע נא). שעשיו ודוד הם זה לעמת זה בבחינת **זהב**, ובבחינת **אדמוני**. ומדוע **עשיו** בגימטריא **דוד בן ישי** [שפ"ו]. ומדוע **משיח** בגימטריא **נחש**. על פי מה שמובא ב'שער הפסוקים' להאריז"ל (וישב ע' פו) ש'יסוד האשה הוא בחינת אחרים של שם אה"ה שמספרו **ד"ם**. ובארנו במאמר 'חשמל דם' ש'יסוד האשה הוא בבחינת **דם**. דיסוד האשה משפיע **דם לדה ודם נדה**. וכן הבנים שבאים מיסוד האשה, מובא בגמרא (כתובות י:) **תנא משום רבי מאיר כל אשה שדמיה מרבין בניה מרבים**. וכן **ילד** בגימטריא **דם**. וכן חלב האם שהאשה משפיעה בא מדם היסוד שלה שנהפך לחלב. וכן מצינו בגמרא (שבת קנב) **אשה פיה מלא דם והפל רצין אחריה**. וכן אותיות המלה **דם** מסמלות את המלכות. וכן **אב אם** בגימטריא **דם**, דהחבור של אב ואם הוא דרך יסוד האשה שהוא בבחינת **דם**. וכן מובא בספר 'לקוטי לוי יצחק' ששמות יסוד האשה, פרוזדור חדר ר"ת בגימטריא **ב' פעמים ד"ם**. ומובא ב'שער מאמרי רשב"י' להאריז"ל (ע' רלא) שביסוד האשה יש שתי דלתות ושני צירים, [כמו שמצינו בלדת אשה צירי לדה], הציר הוא בבחינת האות **ש'**, ציר בגימטריא **ש'**, והדלתות הן בבחינת האות **דל"ת**, ובניחוד הם אותיות **ש' ד'**, של השם **שדי** ויסוד האיש מובא בזהר (פנחס רטו:) שהוא בבחינת האות **י'**. ורואים שביסוד האשה יש לנחש אחיזה, דהסטרטא אחרת הוא בבחינת **שד**. וכפי שבארנו במאמר 'סוד החצי' שחצי חדש האשה טמאה נדה ואסורה לבעלה בגלל אחיזת החיצונים במקום הזה. ולכן עשיו ודוד הם זה לעמת זה בבחינת **זהב** ובבחינת **אדמוני**. ועשיו בגימטריא **דוד בן ישי** [שפ"ו]. ומשיח בגימטריא **נחש**, כי שרש דוד ומשיח במקום הזה, בו יש לנחש אחיזה. וכפי שהבאנו מהזהר שלמקום הזה יש שני צדדים, **זהר הזהב**, ו**פסלת הזהב**, אחד של קדשה ואחד של סטרטא אחרת. במקום הזה לא עושים ברית מילה, ולא מוציאים את הקלפה. [שד בגימטריא **ערלה**]. וכפי שמצינו במדרש (תדבא"ז כב) **אותו מקום היא מלכלכת ומטנפת מפל האברים ואין כל בריה יכולה להריח ריחה**. [ציון בגימטריא **טינוף**]. וכן מצינו בגמרא (נדרים כ.) **אמר רבי יוחנן בן דהבאי, ארבעה דברים סחו לי מלאכי השרת, וכו', אלמים מפני מה הוי"ו, מפני שמנשקים על אותו מקום. סומין מפני מה הוי"ו, מפני שמסתכלים באותו מקום.** ורואים כאן גם את שרש **העוררים** שהפגם קשור למקום זה. וכפי שהבאנו לעיל **שהעוררים והפסחים** שיכים לקלפה שבמקום הזה. וכן מובא ב'ספר הלקוטים' להאריז"ל (שופטים ע' שסב) שהפגם **"לפתח חטאת רביע" ר"ת רח"ל** המסמלת את ספירת המלכות שהיא הנקבה הכללית שהחיצונים אוחזים בה. ומבאר לדברינו **דרח"ל** מרמזת בהפוך אותיות לרמז שבפפתח הזה היא נהפכת מטוב לרע. וכן מצינו בגמרא (יומא כ.) שהקב"ה מלמד זכות על הבועלים בעילות אסורות על ידי פסוק זה, ורואים שפסוק זה מרמז על היצר הרע של תשמיש. וכן רואים מהמדרש שהבאנו שהשתלשל בחז"ל השם של היסוד שבמלכות **אותו**

מקום. וזה דומה לשם שהשתלשל על **אותו האיש** שיונק ממקום זה. והוסיף הרה"ג ר' אברהם פלדמן שליט"א **שהאיש**

אותיות אישה.

ולכן מיליארדי אנשים מאמות העולם נמשכים אחרי הנצרות בכל הדורות, כי שם נמצאת היניקה הגדולה מציון שהשתלשל ממעשה זה, שהוא באותה בחינה של חרבן הבית. וכפי שידוע שאותו האיש היה נצר לדוד המלך, ולכן קרא לעצמו **נוצרי**, על שם הפסוק **"ונוצר משרשיו יפרה"**. והוא נולד כידוע ממעשה זנות של אמו מרים שהיתה נכדת שאלתיאל מזרע דוד, שזנתה עם גוי ששמו היה פנדירא. עין כל ההסטוריה בספר 'ישראל והזמנים' (חודש טבת). ופעילותו היתה כידוע בהר ציון במקומו של דוד המלך, ומשום כך הקימו הנוצרים שם כנסיות וכו'. וכן שמו, כפי שמופיע ב'אגרת תימן' לרמב"ם, היה **ישוע** שהוא מצד אחד אותיות **עשיו** עם **י"ד** המסמל את יניקתו מהקדשה, ומצד שני הוא בגימטריא **דוד בן ישי**. כי משם הוא יונק. וכן מובא ב'פרי עץ חיים' להאר"ז"ל (ר"ח פ"ג ח"ב תס) **ישוע היה גלגול עשיו**. וכל הגאולה תלויה בגימטריא הזאת שהיא כמנין **שפ"ו**, כמובא בתפלת הר"ש אוסטרופלי שאומרים בערב פסח: **ומה שכתב רבנו האר"י ז"ל: השם שפ"ו שבו אחז דוד בן ישי, דו"ד ב"ן ישי גימטריא שם שפ"ו, שבאותו השם דוקא בא דוד בן ישי**. ורואים שהגימטריא של **דוד בן ישי** היא הסוד של ביאת המשיח. ומבאר לדברינו שצריך לעשות תקון בציון להוציא את יניקת **עשיו** דרך **ישוע** משם, ולהחזיר את השפע לדוד בן **ישי**. וכן השתלשל שם ראש הנוצרים **אפיפיור** בגימטריא **שפ"ו** עם הכולל.

מובא ב'שער הגלגולים' להאר"ז"ל (לז) **בלכתך מצפת לצד צפון ללכת אל כפר עין זיתון, דרך אילן אחד של חרוב, שם קבור יש"ו הנוצרי. ויש שם ב' דרכים וכו'.** והנה באמצע ב' הדרכים האלו, יש שם בקעה גדולה של אילני זיתים, ולקצה הצפוני של בקעה זו יש שם נחל מים שוטרף. ובאר הרה"ג ר' י. רוזנפלד שליט"א שרואים את יניקת הנוצרים מצפת במקום של אילני זיתים וחרובים ונחלי מים, המסמלים את פנימיות התורה, כי יניקתם משרש דוד בן **ישי** שמגלה את פנימיות התורה בזמן הגאולה.

וכן נוצרי אותיות **ציון ר'**, דאות **ר'** מסמלת את ה**רע** כידוע. או באופן אחר, **נוצרים** אותיות **ציון מר**, דעמלק הוא בגימטריא **מר**, ויש כאן רמז על אחיזת עמלק בשפע של ציון, כי עמלק הוא הנכד של עשו, והוא היסוד דקלפה שמשפיע לכל השבעים אמות, כדבארנו במאמר 'חשמל מטה'. וכן השקוץ הגדול שבנו הנוצרים בהר ציון הוא של הגרמנים שהם כידוע מזרע עמלק ועשו. וכן הגרמנים ימ"ש נקראו **נאצים** שהוא קצור של **נאצינל** שיש בו אותיות **ציון**. ומשמעות המלה **נאצינל** דומה למדת סדם, שדואגים רק לעצמם והורגים ומסלקים את כל הזרים. ואלו הן הקלפות המתלבשות על מלכות בית דוד שענינה חסד ורחמים עם כלם, כפי שבארנו במאמר 'שרש דוד' מדוע נשמת דוד נולדה בסדם. וכן עמלק הוא בחינת כלב המסמל את היסוד שבמלכות דקלפה כדלעיל, כמובא במדרש (תנחומא תצא ט) **מהו עמלק עם שבא ללוק דמן של ישראל ככלב**. ולכן הוא בא ללוק דמן של **ישראל**, כפי שנבאר לקמן שהיסוד שבמלכות הוא בבחינת **דם**. וכן הכתוב שנאמר על עמלק (דברים כה, יח) **"ויזנב בן כל הנחשלים אחריו" ס"ת כל"ב**. וכן נחש מרמז במלה **"הנחשלים"**.

מצינו בגמרא (ע"ז ג:) **אמר ליה רב אחא לרב נחמן בר יצחק, מיום שחרב בית המקדש אין שחוק לפני הקדוש ברוך הוא**. ומבאר לדברינו שכל השחוק שיש בעולם בזמן הגלות הוא ממה שהקלפה יונקת מציון, והשחוק האמתי דקדשה יחזר כשיהיה תקון בציון, וילמדו את התורה גם בדרך השחוק שהוא אחד מהשבעים פנים של התורה. וכן **משיח** אותיות **ישמח**. וכן מצינו במדרש (משלי ח) **בתחלה היתה תורה בשמים**. שנאמר, **"ואהיה אצלו אמון ואהיה שעשעים יום יום משחקת לפניו בכל עת"**. ואחר כך עלה משה והורידה לארץ ונתנה לבני אדם, שנאמר **"משחקת בתבל ארצו ושעשעי את בני אדם"**. ורואים שיש בתורה בחינה של שחוק ושעשוע. ודוד המלך אמר (תהילים קיט, צב) **"לולי תורתך שעשעי אז אבדתי בעיני"** לרמז שההנאה שלו בלמוד התורה היא בבחינת שעשועים.

מצינו בגמרא (נדרים כ:) **ההיא דאתאי לקמיה דרב אמרה לו רבי ערכתי לו שלחן והפכו, אמר מאי שנא מן ביניתא. ומבאר רש"י ביניתא דג שיכול לאכלו כמו שירצה.** רואים שהאשה בזמן הזיווג היא בבחינת דג שאוכלים אותו. ועל הדג כתוב **"לוינתן זה יצרת לשחק בו"**. וכן מצינו בזהר (שלה קעב) שהלוינתן יוצא ביום תשעה באב לנקם על חרבן בית המקדש. וכן כתוב (בראשית מח, טו) **"וידגו לרב בקרב הארץ"**. ורואים שפריה ורביה היא בחינת דג. וכן מצינו בגמרא (בכורות ת.) **הכל משמשין פנים כנגד ערף, חוץ משלשה שמשמשין פנים כנגד פנים ואלו הן אדם, דג ונחש.** ומבאר לדברינו פיון שהדג והנחש שיכים ליסוד המלכות, יש להם מעלה בענין הזיווג שדומים לאדם. וכן מצינו ברלב"ג (מלחמות השם) מאמר רביעי פרק חמישי) שנגיעה במקומות רגישים באדם נקראת **לדגדג**, ומשם השתלשלה המלה לדגדג, שמשמעותה גם **לגרום צחוק, וגם לצער.** ומבאר לדברינו שהיא מלשון **דג**, הנרמז במקום הצחוק והיסורים. וכן **דגדג** בגימטריא **דוד**. וכן השתלשלה בשפה האנגלית השם **דג לכלב**, ובארנו לעיל שכלב מסמל את הקלפה שמלבישה על היסוד שבמלכות. וכן **דג בלשון** **ארמי נקרא נונא.** ומבאר ברש"י (תהילים עב, יז) על הכתוב **"לפני שמש ינון שמו"** שהמלכות היא בבחינת **נון**.

אבנר בן נר.

מצינו בגמרא (גיטין נח.) שזיווג איש ואשה נמשל לנר. וכן מובא בספר 'בן איש חי' (פ' בראשית שנה שניה) **והנה מה שמדליקין בליל שבת שתי גרות ראיתי טעם בספרים פי ב' פעמים נר עולה ת"ק, והאיש ואשתו הם גוף אחד, ובפרט בליל שבת שהוא זמן הזיווג, ובאיש יש רמ"ח איברים ובאשה רנ"ב, וסך הכל ת"ק כמנין ב' פעמים נר.** ורואים שגור שבת מסמל את הזיווג. וכן במלים **גרון ארונה** ששם מקום המקדש, מקום הזיווג של קב"ה ושכינתיה. יש פעמים אותיות **נר**. וכן מובא ב'שער הפנונת' להאריז"ל (חנוכה ח"ב ע' שכח ומקורו מהזהר תרומה קסו:) שרמ"ח איברים המחבקים את הנקבה יחד עם הב' זרועות הם כמספר נר, והם בחינת נר שבת. וכן מובא ב'שער הפנונת' להאריז"ל (קבלת שבת ח"ב ע' נה) שג"ר בגימטריא שמות **הנ"ה אה"ה הנ"ה אלה"ם הנ"ה אדנ"י**, ומרמז על כל בחינות היחוד של קב"ה ושכינתיה. **מצינו** ששר הצבא אצל שאול המלך היה **אבנר בן נר**, ולכאורה יש כאן סתירה מצד אחד נרמז בשמו שהוא בבחינת **אב נר**, היינו האבא של הנר, ומאידך נרמז בשמו **בן נר**, היינו הבן של נר. בארנו במאמר 'חשמל אות' ששאול היה בבחינת עטרת היסוד שמשפיעה לדוד שהיה בבחינת יסוד הנוקבא. על פי זה נראה לבאר שבזמן שאבנר היה שר הצבא של שאול ששם מעוררים את היחוד למעלה למטה, היינו שתפקידו להשפיע למלכות, בבחינת אב נר, ובזה הוא מעורר את היחוד נ"ר למעלה, אז הוא היה בבחינת אבנר. ואחר כך כאשר ערק למחנה דוד, נהיה בבחינת בן נר, כיון ששם מעוררים את היחוד נ"ר למטה למעלה, בבחינת בן של הנר.

וכן מצינו שאבנר לקח את פילגש שאול **רצפה בת איה**, כמובא בכתוב (ש"ב ג, ז) **"ולשאול פלגש ושמה רצפה בת איה ויאמר אל אבנר מדוע באתה אל פילגש אבי"**. ורצפה בת איה היתה גם פילגש שאול וגם פילגש דוד, בדומה לאבנר שהיה אצל שניהם. כמובא בירושלמי (יבמות יב:) **דוד שנשא רצפה בת איה שנאמר "ואתנה לך את בית אדניך ואת נשי אדניך בחיקך"**. ויתכן שרצפה בת איה היתה משרש אבנר שמיחד את הנ"ר גם מלמעלה למטה וגם מלמטה למעלה. **דרצפה פרושה גחלת אש**, כפי שנביא לקמן, וזה דומה לנר שמעורר מלמטה, **וכן רצפה אותיות פרץ ה' המסמל את שרש דוד שבא מפרץ ושיך לאות ה'**. ואיה מסמלת את החבור מלמעלה, כפי שמצינו בזהר (וירא קא:) על הכתוב **"איה שרה אשתך"** שחבור זכר ונקבה הוא בבחינת איה. וכן מובא בלק"ת להאריז"ל (יתרו ע' קמט) **באיה מקום כבודו עולה הזכר יסוד דרכו יותר משאר הפרצוף, לכן ר"ת "את יום השבת", א"ה, שבאיה מקום כבודו הוא עולה.** וכפי שרואים בסדור הרש"ש שב'איה מקום כבודו' מכונים את ההכנה ליחוד נ"ר הגדול של שבת בשמות: **הנ"ה אה"ה הנ"ה אלה"ם הנ"ה אדנ"י** כמנין נ"ר.

וביתר עמק, רואים בספר שמואל (פ"ג): **"ויהי בהיות המלחמה בין בית שאול ובין בית דוד ואבנר היה מתחזק בבית שאול: ולשאול פלגש ושמה רצפה בת איה ויאמר אל אבנר מדוע באתה אל פילגש אבי: ויחר**

לְאֲבִיר מֵאֵד עַל דְּבַרֵי אִישׁ בְּשֵׁת וַיֹּאמֶר הָרֹאשׁ כָּלֵב אֲנֹכִי אֲשֶׁר לַיהוּדָה הַיּוֹם אֲעֲשֶׂה חֶסֶד עִם בֵּית שְׂאוּל אֲבִיר אֶל אָחִיו וְאֶל מִרְעֵהוּ וְלֹא הִמְצִיתֶךָ בְּיַד דָּוִד וַתִּפְקֹד עָלַי עֹז הָאִשָּׁה הַיּוֹם: כֹּה יַעֲשֶׂה אֱלֹהִים לְאֲבִיר וְכֹה יִסִּיף לוֹ כִּי כַּאֲשֶׁר נִשְׁפַע ה' לְדָוִד כִּי כֹן אֲעֲשֶׂה לוֹ: לְהַעֲבִיר הַמַּמְלָכָה מִבֵּית שְׂאוּל וּלְהַקִּים אֶת כְּסֵא דָוִד עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל יְהוּדָה מִדָּן וְעַד בְּאֵר שֶׁבַע: וְלֹא יִכַּל עוֹד לְהַשִּׁיב אֶת אֲבִיר דְּבַר מִירְאָתוֹ אֹתוֹ: וַיִּשְׁלַח אֲבִיר מַלְאָכִים אֶל דָּוִד תַּחֲתָיו לֵאמֹר לְמִי אֲרָץ לֵאמֹר כִּרְתָהּ בְּרִיתֶךָ אִתִּי וְהִנֵּה יָדִי עִמָּךְ לְהִסָּב אֵלֶיךָ אֶת כָּל יִשְׂרָאֵל: וַיֹּאמֶר טוֹב אֲנִי אֲכַרְתִּי אִתְּךָ בְּרִית אֲךָ דְּבַר אֶחָד אֲנֹכִי שְׂאֵל מֵאִתְּךָ לֵאמֹר לֹא תִרְאֶה אֶת פָּנַי כִּי אִם לִפְנֵי הַבֵּיָאֵךְ אֶת מִיכָל בֵּית שְׂאוּל בְּבִיאָךְ לְרְאוֹת אֶת פָּנָי: וַיִּשְׁלַח דָּוִד מַלְאָכִים אֶל אִישׁ בְּשֵׁת בֶּן שְׂאוּל לֵאמֹר תִּנְה אֶת אֲשֵׁרְתִי אֶת מִיכָל אֲשֶׁר אֲרִשְׁתִּי לִי בְּמֵאָה עֲרֻלוֹת פְּלִשְׁתִּים: וַיִּשְׁלַח אִישׁ בְּשֵׁת בֶּן שְׂאוּל לֵאמֹר תִּנְה אֶת אֲשֵׁרְתִי אֶת מִיכָל אֲשֶׁר הָלוֹךְ וּבָכָה אַחֲרָיָה עַד בְּחָרִים וַיֹּאמֶר אֵלָיו אֲבִיר לֵךְ שׁוֹב וַיִּשָּׁב: וּדְבַר אֲבִיר הָיָה עִם זִקְנֵי יִשְׂרָאֵל לֵאמֹר גַּם תָּמוּל גַּם שְׁלֹשִׁים הֵייתֶם מִבְּקָשִׁים אֶת דָּוִד לְמַלְכָּךְ עֲלֵיכֶם: וְעַתָּה עֲשׂוּ כִּי ה' אָמַר אֶל דָּוִד לֵאמֹר בְּיַד דָּוִד עֲבַדִּי הוֹשִׁיעַ אֶת עַמִּי יִשְׂרָאֵל מִיַּד פְּלִשְׁתִּים וּמִיַּד כָּל אֲיִבֵיהֶם: וַיִּדְבֹר גַּם אֲבִיר בְּאֲזְנֵי בְנֵימִן וַיִּלְכֵךְ גַּם אֲבִיר לְדְבַר בְּאֲזְנֵי דָוִד בְּחִבְרוֹן אֶת כָּל אֲשֶׁר טוֹב בְּעֵינָי יִשְׂרָאֵל וּבְעֵינָי כָּל בֵּית בְּנֵימִן: וַיָּבֵא אֲבִיר אֶל דָּוִד חִבְרוֹן וְאֹתוֹ עֲשָׂרִים אָנָשִׁים וַיַּעַשׂ דָּוִד לְאֲבִיר וּלְאֲנָשָׁיו אֲשֶׁר אִתּוֹ מִשְׁתָּה: וַיֹּאמֶר אֲבִיר אֶל דָּוִד אֲקוּמָה וְאֵלְכָה וְאֶקְבָּצָה אֶל אֲדֹנָי הַמֶּלֶךְ אֶת כָּל יִשְׂרָאֵל וַיְכַרְתּוּ אִתְּךָ בְּרִית וּמִלְכָתָּ בְּכָל אֲשֶׁר תִּאָּוֶה נִפְשֶׁךָ וַיִּשְׁלַח דָּוִד אֶת אֲבִיר וַיִּלְכֵךְ בְּשָׁלוֹם". אַחַר שֶׁבִּאֲרָנוּ שְׂאֲבִיר וְרִצְפָּה כָּל אֶחָד מֵהֶם, וּבִנְדָאִי כְּשִׁשְׁנֵיהֶם הָיוּ יַחַד, הָיוּ גַם בְּחִינַת מַלְכוּת שְׂאוּל הַקְּשׁוּרָה לִיסוּד וְגַם בְּחִינַת מַלְכוּת דָּוִד הַקְּשׁוּרָה לְמַלְכוּת, מִבְּאֵר מִדּוּעַ הַמַּעֲשֶׂה שְׂאֲבִיר לָקַח אֶת רִצְפָּה, הָיָה הַ"מִּכָּה בְּפִטְיִשׁ" שֶׁל סִיּוּם מַלְכוּת שְׂאוּל. וְהַמְלַכְתָּ דָּוִד עַל כָּל יִשְׂרָאֵל, כְּמִבְּאֵר בְּפִסּוּקִים שֶׁהִבְאִינוּ, דְּחִבּוּר אֲבִיר וְרִצְפָּה, הַפְּעִיל אֶת הַמַּעֲבָר מִהִיסוּד לְמַלְכוּת, וְהַעֲבִיר אֶת מַלְכוּת יִשְׂרָאֵל מִשְׂאוּל שֶׁהָיָה בְּבְחִינַת יְסוּד, לְדָוִד שֶׁהָיָה בְּבְחִינַת מַלְכוּת. וְזֶה גַם סוּד חִבּוּר מְשִׁיחַ בֶּן יוֹסֵף וּמְשִׁיחַ בֶּן דָּוִד, לְכֹן בֶּן נֹר, בֵּית אֵיחָה, בְּגִימָטְרִיא 720 הַמְרַמֵּז עַל שֵׁם ע"ב שְׁמִיחָד אֶת מְשִׁיחַ בֶּן יוֹסֵף וּמְשִׁיחַ בֶּן דָּוִד, כְּדִבְאֲרָנוּ בְּמֵאמֶר 'קֶץ הַגָּאֻלָּה'. וְכֹן "רִצְפָּה בֵּת" בְּגִימָטְרִיא ה'תשע"ב.

וְכֹן רוֹאִים שְׂאֲבִיר קָשָׁר בֵּין שְׂאוּל לְדָוִד כְּבֵר בְּתַחֲלַת הַדֶּרֶךְ כְּשֶׁדָּוִד הִגִּיעַ לְשְׂאוּל, וּמִיַּד אַחֲרֵי שֶׁדָּוִד הִרְגָה אֶת גִּלְיָת כְּתוּב (ש"א יז, נה) "וְכִרְאוֹת שְׂאוּל אֶת דָּוִד יֵצֵא לְקִרְאוֹת הַפְּלִשְׁתִּי אָמַר אֶל אֲבִיר שֶׁר הַצָּבָא בֶּן מִי זֶה הַנֹּעַר אֲבִיר וַיֹּאמֶר אֲבִיר חִי נִפְשֶׁךָ הַמֶּלֶךְ אִם יָדַעְתִּי: וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ שְׂאֵל אֶתָּה בֶּן מִי זֶה הָעֶלְם: וּכְשׁוֹב דָּוִד מִהַכּוֹת אֶת הַפְּלִשְׁתִּי וַיִּקַּח אֹתוֹ אֲבִיר וַיְבִאֵהוּ לִפְנֵי שְׂאוּל וְרֹאשׁ הַפְּלִשְׁתִּי בְּיָדוֹ". וּמִבְּאֵרֶת הַגְּמָרָא (יבמות עו:) זֵיל שְׂאֵל אִי מִפְּרָץ אֶתִּי, אִי מְזַרְח אֶתִּי. אִי מִפְּרָץ אֶתִּי מִלְפָּא הוּי, שֶׁהַמֶּלֶךְ פּוֹרֵץ לַעֲשׂוֹת דֶּרֶךְ וְאִין מְמַחִין בְּיָדוֹ. אָמַר לִיָּה דוֹאָג הָאֲדוּמִי, עַד שְׂאֵתָה מִשְׂאֵל עֲלִיו, אִם הִגּוֹן הוּא לְמַלְכוּת אִם לֹא, שְׂאֵל עֲלִיו, אִם רְאוּי לְבִיא בְּקַהֲל אִם לֹא, מִשׁוּם דְּקָא אֶתִּי מְרוּת הַמוֹאֲבִיָּה. אָמַר לִיָּה אֲבִיר, תְּנִינָא, "עֲמוּנִי" וְלֹא "עֲמוּנִית", "מוֹאֲבִי" וְלֹא "מוֹאֲבִית". וְרוֹאִים שְׂאֲבִיר נִלְחַם עִם דוֹאָג לְהַכְשִׁיר אֶת דָּוִד לְמַלְכוּת, וּלְקַשְׁרוֹ לְשְׂאוּל. וּבְסוּף הַנּוֹכַח בֵּין אֲבִיר לְדוֹאָג, מִבִּיאָה הַגְּמָרָא אֶת הַפְּסוּק שְׁמִכְרִיעַ אֶת הַנּוֹכַח לְטוֹבַת אֲבִיר, לְהַכְשִׁיר אֶת דָּוִד: "אֵיחָה שְׂרָה אֲשֶׁתְּךָ וַיֹּאמֶר הִנֵּה בְּאֵהָל". שְׁמִזָּה לּוֹמְדִים 'כָּל כְּבוֹדָה בֵּית מֶלֶךְ פְּנִימָה', וּמִמִּילָא אִין טַעְנָה עַל בְּנוֹת מוֹאֲב שֶׁלֹּא קִדְמוּ בְּלַחֲם וּבְמִים וְדָוִד רְאוּי לְבִיא בְּקַהֲל. וְשׁוֹב רוֹאִים אֶת אֲבִיר וּבְחִינַת אֵיחָה, שְׁמִכְשִׁירִים אֶת דָּוִד לְמַלְכָּ עַל יִשְׂרָאֵל. וְכֹן הַכְּתוּב שֶׁדָּוִד הַמֶּלֶךְ בָּנָה אֶת הַר צִיּוֹן, עִיר דוּד. (דְּבַח"א, יא ח) "וַיִּבֶן הָעִיר מִסְבִּיב מִן הַמְּלֹאָ" ס"ת אֲבִיר".

וְכֹן כַּאֲשֶׁר רִצְפָּה שְׂאוּל לְהַרְגָה אֶת דָּוִד, מְצִינוּ שֶׁדָּוִד רִצְפָּה לְדְבַר עִם שְׂאוּל, הוּא פְּנָה לְאֲבִיר בְּמַעֲמַד שְׂאוּל, כְּכְתוּב (ש"א כו, טו) "וַיִּקְרָא דָּוִד אֶל הָעָם וְאֶל אֲבִיר בֶּן נֹר לֵאמֹר הֲלוֹא תַעֲנֶה אֲבִיר וַיַּעַן אֲבִיר וַיֹּאמֶר מִי אֶתָּה קִרְאוֹת אֶל הַמֶּלֶךְ: וַיֹּאמֶר דָּוִד אֶל אֲבִיר הֲלוֹא אִישׁ אֶתָּה וּמִי כְמוֹךָ בְּיִשְׂרָאֵל וְלָמָּה לֹא שְׁמַרְתָּ אֶל אֲדֹנֶיךָ הַמֶּלֶךְ כִּי בָא אֶחָד הָעָם לְהַשְׁחִית אֶת הַמֶּלֶךְ אֲדֹנֶיךָ: לֹא טוֹב הַדְּבַר הַזֶּה אֲשֶׁר עָשִׂיתָ חִי ה' כִּי בְּנֵי מוֹת אֶתָּם אֲשֶׁר לֹא שְׁמַרְתָּם עַל אֲדֹנֵיכֶם עַל מְשִׁיחַ ה' וְעַתָּה רְאֵה אִי חִנִּית הַמֶּלֶךְ וְאֶת צַפְחַת הַמִּים אֲשֶׁר מְרָאשְׁתִּיו: וַיִּכַּר שְׂאוּל אֶת קוֹל דָּוִד וַיֹּאמֶר הַקּוֹלֵךְ זֶה בְּנֵי דָוִד וַיֹּאמֶר דָּוִד קוֹלִי אֲדֹנָי הַמֶּלֶךְ".

וְכֹן מְצִינוּ שֶׁבְּחִינַת אֵיחָה שְׁמִיחָדָת קב"ה וּשְׁכִינָתָהּ קְשׁוּרָה לְעוֹף הָאֵיחָה שְׁמִסְמַל אֶת הַמַּלְאָכִים. כְּמוֹבֵא בְּזֶהֱר (תִּיקוּנִים עג:) "נְתִיב לֹא יָדְעוּ עֵיט וְלֹא שְׁזַפְתּוּ עֵין אֵיחָה", מֵהוּ "עֵין אֵיחָה" אֵלּוּ מַלְאָכִים שְׂאוּמְרִים אֵיחָה מְקוּם כְּבוֹדוֹ לְהַעֲרִיצוֹ.

ומצינו קשר בין רצפה בת איה גם לעופות השמים, ששמרה ז' חדשים תחת כפת השמים על בניה ההרוגים מעוף השמים, כמובא במדרש (במדב"ר ת, ד) "ולא נתנה עוף השמים לנוח עליהם" בא וראה החסד שעשתה רצפה בת איה עמהם שהיתה שומרים ביום מעוף השמים ובלילה מחינת השדה ז' חדשים. וכשם שאיה היא עוף המסמל את המלאכים שהם חיות אש, כך רצפה פרושה גחלת אש שקשורה למלאכים, כמו שכתוב (ישעי' ו, י) "ויעף אלי אחד מן השרפים ובידו רצפה במלקחים לקח מעל המזבח". ורצפה היא בחינת אש המזונגת כמו נר, וזה סוד עוף האיה המסמלת את המלאכים שהם חיות אש שמעוררים את היחוד העליון. וכן איה ר"ת הפתוב המרמז על זיווג יסוד ומלכות: (בראשית כט, לד) "הפעם ללון אישי אלי". וכן רצפה מרמזת בזיווג האש של יצחק ורבקה, ששם שרש כל הזווגים כדבארנו במאמר 'סוד החצי'. (בראשית כד, סד) "ותרא את יצחק ותפל מעל הגמל". ובהמשך כתוב "ותקח הצעיר ותתכס". וצעיר בגימטריא נ"ר. והוא מסמל את בנין המלכות כמו שכתוב אצל תמר (בראשית לח, יד) "ותכס בצעיר ותתעלף", וכן כתוב (ישעי' סב, ג) "וצעירי מלוכה בכף אלהיך". וכן מובא ב'לקוטי תורה' להאריז"ל (שופטים רסה) ששרש אבגר בפסוק (בראשית ד, ט) "אי הבל אחיך". ורואים שאבגר קשור לבחינת איה.

הוספות למאמר קץ הגאולה בשנת תשע"ב ניתן לקבל את המאמר המלא בבקשה לכתובת המייל דלקמן.

בארנו במאמר שלפי חז"ל לא מונים את השבוע של בריאת העולם כשנה שלמה, ולפי זה שנת תשע"ג היא שנת תשע"ב האמתית. וכל הרמזים על שנת תשע"ב תקפים גם לגבי שנת תשע"ג.

ועוד נראה לבאר מדוע המלחמה והנצחון להחזיר את נשמת דוד היו בדמשק, כי שם נמצאת הקלפה שיונקת מציון וירושלים, כמובא ב'לקוטי תורה להאריז"ל (זכריה שכה) 'ירושלים וציון הם רומזים ליסוד ומלכות, ומלכות דאמא היוצאת ללאה נגד סוריא בסוד דמשק. וכן דמשק גימטריא מד"ת בסוד ד' אלפין דלאה והיא קשר של תפלין והם בסוד דמשק שתהיה רחובה של ירושלים כי כן היא משוכה ברצועות מד' של תפלין לקשר שבאחור. ורואים שדמשק היא בחינת לאה שמורידה את שפע הקדשה שיונקת מציון וירושלים, לקלפות. וכן מובא ב'שער הכונות' להאריז"ל (ק"ש ו) לאה וקראת מדת ימיו של דוד המלך עליו השלום בסוד מה שכתוב "ומדת ימי מה היא".

מצינו בגמרא (סנהדרין צח.) שאילו תלמידיו את רבי יוסי בן קיסמא, אימתי בן דוד בא, אמר, מתירא אני, שפא תבקשו ממני אות. אמרו לו, אין אנו מבקשים ממך אות. אמר להן, לכשיפל השער הזה, ויבנה, ויפל, ויבנה, ויפל, ואין מספיקין לבנותו עד שפון דוד בא. אמרו לו, רבנו, תן לנו אות, אמר להן, ולא פן אמרתם לי, שאין אתם מבקשים ממני אות, אמרו לו, ואף על פי כן, אמר להם, אם פן יהפכו מי מערת פמיס לדם, ונהפכו לדם. וגם פאן מרמז יפל השער ויבנה, בגימטריא תשע"ב עם המלים והכולל. וכן בן קיסמא, אמתי בן דוד בא בגימטריא תשע"ג. ותשע"ג היא השנה של מלחמת גוג ומגוג כדלקמן. וכן הרמז של הפיכת המים לדם, מרמז על מלחמת גוג ומגוג שנביא לקמן מהזהר שהים הגדול קבל צבע אדם מרב דם שישפך. והוסיף הרה"ג ר' טל גונן שליט"א ש'יפל השער הפונה לנפילת הכלכלה, שתפול פעם אחר פעם, וכמו שהשתלשל בגשמיות לשון שערי מטבע, שערי בורסה, שהיא העבודה זרה של אחרית הימים הריצה אחר הממון והחמר. וכן בארנו במאמר 'חשמל נדרים' ששער הוא מלשון שער המסמל את צנורות השפע. וכן בארנו במאמר 'חשמל אות' על מרדכי שישב בשער המלך, ששער הוא בחינת עטרת היסוד שמשם בא השפע למלכות.

ועדין צריך באור מדוע נתן רבי יוסי בן קיסמא סימן שיהפכו מי מערת פמיס לדם. כתוב (תהילים סח, טז) "הר אלהים הר בשן הר גבננים הר בשן: למה תרצדון הרים גבננים החר חמד אלהים לשבתו". ומבאר רש"י "למה תרצדון הרים גבננים" למה תרצדון אתם ההרים הגבננים להשחית את החר אשר חמד אלהים לשבתו לשרות עליו שכינה הוא הר הבית אף הוא לנצח ישכון שם קדשתו קדשת עולם. רואים שיינקת הקלפה מבית המקדש היא דרך הר בשן. ולכאורה קשה הרי הבאנו לעיל מהאריז"ל שיינקת הקלפה מבית המקדש היא דרך דמשק. ונראה לבאר שהר בשן נמצא סמוך לדמשק והוא מחבר בין דמשק למקדש, כמו שכתוב (דברים לג, כב) "דן גור אריה יזנק מן הבשן" ומבאר רש"י

שְׁהִיָּה הִירְדֵן יוֹצֵא מִחֲלָקוֹ מִמְעֵרַת פְּמִיאַס וְכוּ', וְקִילוּחוֹ מִן הַבְּשָׁן. הֵינּוּ שְׁמַעְרַת פְּמִיאַס שְׂכִידוּעַ נִמְצָאֵת בְּגִבּוֹל סוּרְיָה וְאַרְץ יִשְׂרָאֵל יוֹצֵאֵת מִהַבְּשָׁן. וְהַבְּשָׁן מִחֲבַר בֵּין דְּמִשְׁק לְמִקְדָּשׁ. וּבִגְיָתָר עֵמֶק נִרְאָה שְׁמַעְרַת פְּמִיאַס עֲצָמָה שִׁיּוֹצֵאֵת מִהַבְּשָׁן הִיא מִחֲבַר בֵּין דְּמִשְׁק לְמִקְדָּשׁ, דְּמִצִּינּוֹ בְּגִמְרָא (ב"ב ע"ד): **יְרֵדֵן יוֹצֵא מִמְעֵרַת פְּמִיאַס וּמִהַלָּךְ בְּיָמָה שֶׁל סִיבְכִי וּבְיָמָה שֶׁל טְבַרְיָא. וְכֵן מִצִּינּוֹ בְּגִמְרָא (בכורות נה). אָמַר רַב פֶּהֱנָא זְכוּרִיתִיה דְּיִרְדְּנָא מִמְעֵרַת פְּמִיאַס. וּמִבְּאֵר רִשִׁי זְכוּרִיתִיה דְּיִרְדְּנָא עֵקְרוֹ שֶׁל יְרֵדֵן. וּבִירְדֵן יֵשׁ בְּחִינָה שֶׁל נִקְדַּת צִיּוֹן שְׁבֻבִית הַמִּקְדָּשׁ, כַּמּוּבָא בְּסֵפֶר הַלְקוּטִים' לְהָאֲרִיז'ל (דברים ע' רסד) יְרֵדֵן סוּד יְסוּד דְּנוּקְבָא וְכוּ' אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל הִיא הַנוּקְבָא וְהִירְדֵן יְסוּד. וְכֵיּוֹן שֶׁהַפְּמִיאַס מִחֲבַר בֵּין הִירְדֵן לְבְּשָׁן, הוּא הַמִּקְשָׁר בֵּין הַבְּשָׁן וְדְמִשְׁק לְנִקְדַּת צִיּוֹן שֶׁל דָּוִד הַמֶּלֶךְ שְׁמִשָּׁם הֵם יוֹנְקִים מִבֵּית הַמִּקְדָּשׁ. וְכַפִּי שְׁבָאֲרָנוּ לְעִיל שֶׁהַמְּלַחְמָה עַל נִשְׁמַת דָּוִד בֵּין אַבְרָהָם לְמַלְכִים הִיְתָה עַל יַד דְּמִשְׁק, כִּי שָׁם הַמְּלַחְמָה עַל הַשְּׁפַע שֶׁל בֵּית הַמִּקְדָּשׁ אִם יֵלֵךְ לְקַדְשָׁהּ אוֹ לְקַלְפָּהּ. וְכֵן מִצִּינּוֹ בְּגִמְרָא (גִּיטִין נ"ז): **"מִבְּשָׁן אָשִׁיב", מִבֵּין שְׁנֵי אֲרִיּוֹת אָשִׁיב. וְרוֹאִים שֶׁבְּשָׁן הֵם אֲרִיּוֹת דְּקַלְפָּה שִׁיּוֹנְקִים מִבֵּית הַמִּקְדָּשׁ שֶׁנִּמְשָׁל לְאֲרִיָּה. וְה' יֹשִׁיב בְּזִמְנָן הַגְּאֵלָה אֶת כָּל הַשְּׁפַע שֶׁהֵם גָּבְּבוּ מִהַקְדָּשָׁה. וְכֵן מּוּבָא בְּלִקְוֹת' לְהָאֲרִיז'ל (דברים רלד) עוֹג הוּא עוֹר הַפְּרִיעָה הַמְעַכֵּב הַבְּרִית, וְזֶהוּ עַג עֲגָה, כִּי הִיא דָּקָה וְקָרוּבָה יוֹתֵר אֶל הַקְדָּשָׁה. וְרוֹאִים שֶׁעוֹג מֶלֶךְ הַבְּשָׁן הוּא בְּסוּד קַלְפַת נִגְהָ שְׁמַת־חַבְרַת לְקַדְשָׁה לִינוּק מִהַקְדָּשָׁה וְלִהְעֵבִיר לְכָל הַקַּלְפָּה.****

וְעַתָּה נִבְאָר מִדּוּעַ נִתַּן רַבִּי יוֹסִי בֶן קִיסְמָא סִימָן שֶׁיִּהְיֶה כֹּהֵן מִי מְעֵרַת פְּמִיאַס לְדָם, וְנִהְפְּכוּ לְדָם. שֶׁהָרִי נִפְלֵת הַשְּׁעַר וְהַכְּלָלָה שֶׁל אֲמוֹת הָעוֹלָם תְּלוּיָה בַּפְּמִיאַס הַזֶּה שְׁמַמְנוּ הֵם יוֹנְקִים, לְכֵן הוּא נִהְפֵךְ לְדָם לְרַמֵּז שֶׁהוּא בְּבַחֲיִנַת דְּמִים, הֵינּוּ מִמּוֹן הַנִּרְמָז בְּדָם. וְבוֹ יִהְיֶה נִפְלֵת הַשְּׁעַר וְהַבְּנֵן וְכוּ'. וְכַפִּי שְׁבָאֲרָר שֶׁדְּמִשְׁק אוֹתִיּוֹת דָּם ק"ש, כִּי הִיא לוֹקַחַת אֶת הַשְּׁפַע מִהַדָּם שְׁבָצִיּוֹן וּמַעֲבִירָה לְעֵשׂוֹ שֶׁהוּא בְּבַחֲיִנַת ק"ש. כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב "וּבֵית עֵשׂוֹ לְקַשׁ". וְכֵן קַשׁ בְּגִימְטְרִיָּא אַרְבַּע מֵאוֹת כְּמִנְיָן אַרְבַּע מֵאוֹת אִישׁ שֶׁל עֵשׂוֹ. וְלְכֵן הַגְּאֵלָה הַעֲתִידָה תְּלוּיָה בְּנִפְלֵת דְּמִשְׁק, וְכַפִּי שִׁידוּעַ שֵׁישׁ קֶשֶׁר הַדּוּק בֵּין סוּרְיָה לְרוּסְיָה שֶׁהוּן אוֹתֵן אוֹתִיּוֹת, כִּי רוּסְיָה הִיא אָדוּם מִשְׂרַשׁ עֵשׂוֹ שִׁיּוֹנְקַת מִהַקְדָּשָׁה דֶּרֶךְ דְּמִשְׁק.

מוּבָא בְּפִרְקֵי דְּרַבִּי אֱלִיעֶזֶר' (טו) אָמַר אַבְרָהָם לְיִצְחָק בְּנוֹ, הַעֲבֵד הַזֶּה חֲשׂוֹד עַל כָּל עֲרִיּוֹת שְׁבִיתוֹרָה הַעֲבֵד הַזֶּה מִרְמָה בּוֹ, שֶׁנֶּאֱמַר "כִּנְעֵן בְּיָדוֹ מֵאֲזַנִּי מִרְמָה", רָאָה שְׂמָא נֹגַע בְּצַנּוֹר, תְּבִיא הַנְּעִרָה הָאֵלָה וְתוֹצִיא בְּתוּלִיָּה בְּאַצְבָּע, אִם טְהוֹרָה בְּתוּלִיָּה הָרִי הִיא רְאוּיָה לָךְ לְאַשָׁה מִמְעֵי אִמָּה, וְהוֹצִיא אֶת בְּתוּלִיָּה בְּאַצְבָּע וְהָרָאָם לְאַבְרָהָם אָבִיו, וְאַחַר כֵּן לְקַחָהּ לְאַשָׁה. וּבְאֵר הַרְה"ג ר' אַבְרָהָם פְּלִדְמָן שְׁלִיט"א שֶׁלְכֵן אַבְרָהָם חֲשָׂד בְּאַלְעִיזָר שְׁנִקְרָא "דְּמִשְׁק אֱלִיעֶזֶר" שֶׁפָּגַם אֶת הַצַּנּוֹר, כִּיּוֹן שֶׁשְּׂרָשׁוֹ מִבְּחִינַת דְּמִשְׁק שְׁפּוּגְמִים בְּצַנּוֹרוֹת הַקְדָּשָׁה שֶׁל כָּל יִשְׂרָאֵל, וּבִפְרָט שֶׁהוּא הִבִּיא אֶת רַבְקָה מִחֲרֵן הֵינּוּ מִסוּרְיָה, יִתְכַן שֶׁהַתְּעוּרָר אֶצְלוֹ הַשְּׂרָשׁ שֶׁל דְּמִשְׁק שְׁפּוּגְמִים בְּצַנּוֹר.

וְגַם אִם אֵינְךָ מֵאֲמִין יוֹתֵר לְקַצִּין, וְאַתָּה חוֹשֵׁב אוֹלֵי יֵשׁ פְּרוּשִׁים אַחֲרֵים בְּכָל הַמְּקוֹמוֹת שֶׁהַבְּאֵנוּ מִהַזְהָר, מִתֵּר לָךְ לְחַשֵּׁשׁ מִצַּד הַסֶּפֶק אוֹלֵי זֶה אֲמַת, וְהָרִי מִלְחַמַת גּוֹג וּמִגּוֹג הִיא פְּקוּחַ נֶפֶשׁ שֶׁל כָּל יִשְׂרָאֵל, וְגַם עַל סֶפֶק פְּקוּחַ נֶפֶשׁ מִחֲלָלִין אֶת הַשֶּׁבֶת, וּבִכְלַתֵּךְ לְהַצִּיל רַבִּים מִיִּשְׂרָאֵל עַל יְדֵי קִיּוּם דְּבָרֵי חַז"ל לְלַמּוֹד עֲנִינִים שֶׁל פְּנִימִיּוֹת הַתּוֹרָה, וּבִפְרָט לְלַמּוֹד בְּסֵפֶר הַזֶּהר הַקְדוּשׁ. וְכֵן שְׁמַעְתִּי בְּשֵׁם הָאֲדַמּוֹר' מֵהַאֲלָמִין שְׁלִיט"א שֶׁרַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי בְּגִימְטְרִיָּא מְלַחְמַת אָדוּם וּפְרַס, שְׁבִזְכוּת שְׁלוֹמִדִים תּוֹרָתוֹ נְצוּלִים מִהַמְּלַחְמָה הַזֹּאת. וְהוֹסִיף הַרְמ"ז שְׁלִיט"א שֵׁישׁ רַמָּז בְּגִמְרָא (בְּרֻכּוֹת ט). כְּדָאִי הוּא רַבִּי שְׁמַעוֹן לְסַמֵּךְ עָלָיו בְּשַׁעַת הַדְּחַק, אוֹתִיּוֹת ה'תשע"ב. וְהוֹסִיף הַרְה"ג ר' ד' לַב שְׁלִיט"א שֶׁבְּשַׁעַת הַדְּחַק בְּגִימְטְרִיָּא אֶתְחַלְתָּא דְּגֵאֵלָה. וְכֵן פֶּשֶׁט רַמָּז דְּרַשׁ סוּד בְּגִימְטְרִיָּא הַכְּתוּב (בְּמִדְבָר כ"ד, כ) "רְאֵשִׁית גּוֹיִם עֲמַלְק". שְׂאָם נִלְמַד אֶת כָּל הַפְּרָד"ס, נִכְנָיעַ אֶת שְׂרַשׁ עֲמַלְק. וְכֵן מּוּבָא בְּסֵפֶר 'קוֹל הַתּוֹר' בְּשֵׁם הַגְּר"א "כִּי מִצִּיּוֹן תֵּצֵא תּוֹרָה", הֵינּוּ הַתְּגָלוֹת סוּדוֹת הַתּוֹרָה, שֶׁעֵקֶר מְקוּרוֹ הוּא מִצִּיּוֹן וִירוּשָׁלַיִם, וְהַגְּאֵלָה תְּלוּיָה בְּלַמּוֹד הַקְּבָלָה, וְעַל יְדֵי זֶה תִּתְגַּלֶּה קַמְעָא קַמְעָא תּוֹרַת מְשִׁיחַ צְדִקְנוּ, וְהִיא תּוֹרַת אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל. וְכֵן רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחִי עִם הָאוֹתִיּוֹת בְּגִימְטְרִיָּא ה'תשע"ג...

מוּבָא בְּפִטְוֹר' (א"ח נו) יִתְגַּדֵּל וְיִתְקַדַּשׁ הוֹסֵד עַל פִּי הַמִּקְרָא "וְהַתְּגַדְּלִתִּי וְהַתְּקַדַּשְׁתִּי" הָאֲמוֹר בְּמִלְחַמַת גּוֹג וּמִגּוֹג, שְׂאֵז יִתְגַּדֵּל שְׁמוֹ שֶׁל הַקַּב"ה. וְכֵן הָר"ת וְס"ת שֶׁל ?הָא שְׁמִיָּה רַבָּא מְבַרַךְ לְעַלְמֵי וּלְעַלְמֵי עֲלַמְיָא יִתְבַּרַךְ עִם הַמַּלְאִים וְהַכּוֹלָל בְּגִימְטְרִיָּא תשע"ג. וְכֵן מְבַרַךְ לְעַלְמֵי וּלְעַלְמֵי עֲלַמְיָא עִם הַמַּלְאִים בְּגִימְטְרִיָּא תשע"ג. וְהוֹסִיף הַרְה"ג ר' אַבְיָגְדוֹר אֶהֱרַנְזוֹן שְׁלִיט"א שֶׁתשע"ב בְּגִימְטְרִיָּא הָר"ת שֶׁל נִסַּח הַקְדִּישׁ כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא תְּשַׁבְּחַתָּא וְנִחְמַתָּא. וְכֵן הַכְּתוּב (תְּהִלִּים קו, מז) "הוֹשִׁיעֵנוּ

הו"ה אֱלֹהֵינוּ וְקִבְּצָנוּ מִן הַגּוֹיִם לְהוֹדוֹת לְשֵׁם קְדוֹשׁךָ לְהִשְׁתַּבַּח בְּתִהְיוֹתְךָ: בְּרוּךְ אַדְנֵי אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל מִן הָעוֹלָם וְעַד הָעוֹלָם וְאָמַר כָּל הָעַם אָמֵן הַלְלוּהָ". בגימטריא 5772. [עין שם באבן עזרא, וברד"ק ובמלבי"ם שהפתיח מדבר על הגאולה]. והוסיף הרה"ג ר' ד' לב שליט"א שברוך הו"ה המברך לעולם ועד, עם הכולל, בגימטריא ה'תשע"ג. וכן אמן עם כננת הלב בגימטריא תשע"ג, לפי החשבון שאות נ' סופית מספרה שבע מאות.

מוֹבָא בְּרִשׁוֹי (בראשית כה, כג) כְּשֶׁזָּה קָם זֶה נוֹפֵל וְכוּ', לֹא נִתְמַלְאָה צוּר אֲלֵא מִחֶרְבָּנָה שֶׁל יְרוּשָׁלַיִם. ולפי זה נראה לבאר שהקריסה הפלפלית הגדולה של אמות העולם שבפעקבותיה תבא התקומה הגדולה של הגאולה, תתחיל דוקא מקלפת ינו, שהיא הקלפה שמלבישה על היסוד דקדשה שמשפיע לציון, [צ' יון] ולפני שמתגלים החסדים של הגאולה ביסוד דקדשה להשפיע לציון, הקב"ה פיל את ינו, שהיא ציון דקלפה, ואז ציון דקדשה תוכל לעלות. וכן מובא בגר"א על הפתיח (דברים לב, לה) "לִי נֶקֶם וְשָׁלֵם לַעֲת תַּמוּט רַגְלִים". שהנקמה והגאולה יבאו לאחר נפילתם הפלפלית של האמות, לכן כתוב "לַעֲת תַּמוּט רַגְלִים" המרמז על ממון שפעמיו על הרגלים. והוסיף הרה"ג ר' יוסף שינברגר שליט"א ש"ק"ם ר"ת קץ משיח. וזה היסוד שהבאנו כְּשֶׁזָּה נוֹפֵל זֶה קָם. והיסוד של חבור יוסף לדוד, "קָמָה אֲלֵמְתִי". וכן קם תשע"ב בגימטריא בראשית. שבזמן הגאולה תתחיל הבריאה מחדש, ותגיע לתכליתה. וכן פודה וגואל תשע"ב בגימטריא בראשית. והוסיף הרה"ג ר' יוסף שינברגר שליט"א ש"מנחם אב תשע"ב בגימטריא בראשית. וכן מובא ברמ"ע מפאנו (עשרה מאמרות ב, ז) "וְאֲנִי אֵינִי ל" שהוא נוטריקון "אם יתמהמה חפה לו כי בא יבא לא יאחר" מספר "בראשית" עם פללות הפסוק שזהו תכלית הבריאה. וכן הכתוב (בראשית ב, ד) "בְּיוֹם עֲשׂוֹת ה' אֱלֹהִים אֶרֶץ וְשָׁמַיִם". בגימטריא תשע"ג.

הַנְּבִיא יוֹאֵל נִבֵּא שֶׁה' יַעֲשֶׂה סְעָרוֹת בְּעוֹלָם לְפָנֵי הַגְּאֻלָּה כְּדִי לַעֲוֹרֵר אֶת הַיְּהוּדִים לְהַמְלִט וְלַעֲלוֹת לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל.

מְצִינּוּ בְּגִמְטְרֵא (שבת קנו.) מי שמזלו כוכב מאדים יהיה או רוצח או מקיז דם או שוחט, או מוהל. רואים שכוכב מאדים מתקשר עם דם וכן כוכב זה נקרא "רעה". (ע' בכלי יקר שמות י, י). דכוכב זה מסמל מצב של רעה ושפיכות דמים. כמובא ברש"י (שמות י, י) "רְאוּ כִּי רָעָה נִגַּד פְּנִיכֶם", כוכב אחד יש ששמו רעה, אמר להם פרעה, רואה אני באצטגוניות שלי אותו כוכב עולה לקראתכם במדבר והוא סימן דם והריגה. וכשחטאו ישראל בעגל ובקש הקב"ה להרגם אמר משה בתפלתו "לָמָּה יֹאמְרוּ מִצְרַיִם לְאֹמֶר בְּרָעָה הוֹצִיאָם", זו היא שאמר להם "רְאוּ כִּי רָעָה נִגַּד פְּנִיכֶם", מִדַּ "וַיִּנָּחֵם ה' עַל הָרָעָה", והפך את הדם לדם מילה שמל יהושע אותם. פרסם לאחרונה שבי"ד חשון תשע"ג צפוי כוכב מאדים להתקרב לכדור הארץ, ולהראות צבע אדם בשמים. יתכן מאד שתופעה זו מרמזת על מלחמת גוג ומגוג שעומדת בפתח כפי שהבאנו מהזהר שמלחמת גוג ומגוג צפויה להיות בשנת תשע"ג, ובמלחמה זו צפויה שפיכות הדמים הגדולה ביותר שהיתה אי פעם בהסטוריה האנושית, כפי שנביא לקמן מהזהר שהים הגדול יקבל צבע אדם מרב דם שישפך. וכן מובא במג"א (או"ח רע"א א) כְּתוּב בְּתַקוּנֵי שַׁבָּת שֶׁיִּקְדָּשׁ קִדְּשׁ לְלֵלָה כִּי בְּתַחֲלַת לַיִל שַׁבָּת הוּא מִזֵּל מַאֲדִים. רואים שהזמן של כניסת השבת, שהוא סוד זמן הגאולה מתחיל עם מזל מאדים. והוסיף הרמ"ז שליט"א שבגמים אלו שלחו לראשונה, רכב שנוסע על המאדים ושולח תמונות משם. וזה לשון הפסוק (יואל ג, א) "וְנִתְּנִי מוֹפְתִים בְּשָׁמַיִם וּבְאֶרֶץ דָּם וְאֵשׁ וְתִימְרוֹת עֵשׂוֹ: הַשֶּׁמֶשׁ יִהְיֶה לְחֹשֶׁךְ וְהַיָּרֵחַ לְדָם לְפָנֵי בּוֹא יוֹם ה' הַגְּדוֹל וְהַנּוֹרָא: וְהָיָה כָּל אֲשֶׁר יִקְרָא בְּשֵׁם ה' יִמְלֹט כִּי בְּהָר צִיּוֹן וּבִירוּשָׁלַם תִּהְיֶה פְּלִיטָה כְּאֲשֶׁר אָמַר ה' וּבְשָׂרֵי־דָם אֲשֶׁר ה' קָרָא". רואים שהיה לקוי חמה, וסימן של דם בשמים באחרית הימים. וכן מובא ברד"ק שם דעת החכם רבי אברהם אבן עזרא ז"ל כי קדרות המאורות הוא מופת על מלחמות עצומות, וקדרות המאורות יהיה באותו הזמן לפני בא יום ה', והיא יום מגפת גוג ומגוג והעמים אשר אתו, והסימנים האלה יהיו מופתים על הדבר הזה. וכן יאמר על מפלת גוג ומגוג "שמש ירח קדרו וכוכבים אספו נגהם".

ואכן ראינו ב"ד בחשן תשע"ג שהיתה סערה גדולה בארה"ב, ומספר ימים קודם היתה רעידת אדמה חזקה בקנאדא, וגם באזורים היהודיים, והבאנו מהמקבל ר' משה אהרן הכהן שליט"א שחשש מאד משטף בכמה מדינות העולם. וכמו שכתוב (דניאל ט, כו) **"וקצו בשטף"** (יחזקאל יג, ג) **"ונשם שטף באפי יהיה"**.

רואים מהפסוק, שה' יעשה סערות בעולם לפני הגאולה כדי לעורר את היהודים להמלט ולעלות לארץ ישראל, שרק שם **"תהיה פליטה"**. (יואל ג, ג) **"ונתתי מופתים בשמים ובארץ דם ואש ותימרות עשן: השמש יהפך לחשך והירח לדם לפני בוא יום ה' הגדול והנורא: והיה כל אשר יקרא בשם ה' ימלט פי בהר ציון ובירושלם תהיה פליטה כאשר אמר ה' ובשרידים אשר ה' קרא"**.

וביתר עמק רואים מהפסוק שהפליטה תהיה **"בהר ציון ובירושלם"**, אבל רק **"ובשרידים אשר ה' קרא"**. דידוע שלפני השואה ה'חפץ חיים' זצ"ל רמז לכלם לעלות לארץ ישראל, והוא הזכיר רק את החלק הראשון של הפסוק, **"בהר ציון ובירושלם תהיה פליטה"**, כיון שאז ההצלה היתה תלויה רק בשנוי מקום בלבד. אבל במלחמה השלישית הצפויה בקרוב, הבאנו מהספר 'לקט רשימות' שיש לו קבלה איש מפי איש מרבי יהושע לייב דיסקין זצ"ל שבמלחמה האחרונה קודם ביאת המשיח ינצלו כל היהודים החרדים לדבר ה' שמבדלים מן העמים. היינו שאז יתקיים גם התנאי השני של הפסוק **"ובשרידים אשר ה' קרא"**. ויצטרכו בשביל להנצל שני התנאים; שנוי מקום להיות בארץ ישראל, וגם להיות מהשרידים אשר ה' קרא להבדל מהעמים. ובפרט הסערות האחרונות שפקדו את רב שכונות היהודים החרדים לדבר ה' בארצות הברית, וגרמו נזקי רכוש להרבה יהודים, בודאי שמשמים רוצים לעורר אותם למשהו, ובפסוק שהבאנו מפרש שסערות באחרית הימים, באות לעורר שצריך להמלט כפשוטו להר ציון וירושלם, ולא לחכות חס ושלום לסימנים קשים יותר ה"י. והעקר להיות מהשרידים אשר ה' קרא לחזר בתשובה ולהבדל מן העמים. [מאינטרנט מלכלך וכו'].

וכן מובא בספר 'קול התור' בשם הגר"א (פרק א' אות י') **פליטה בציון על פי הכתוב "בהר ציון ובירושלם תהיה פליטה וגו' ובשרידים אשר ה' קרא" וציון בטוריא דמשיח בן יוסף על פי המדרש תנחומא מה שארע ליוסף ארע לציון, ורבנו רמז זה גם במלת "בשרידים" בגימטריא "משיח בן יוסף" שעל ידו קבוץ גליות על פי רבנו, ובמדה שיגדל קבוץ גליות יתגבר הסטרא אחרא, ותוסיף קטגוריא נגד אלה שאינם מחזיקים בקבוץ גליות אחר שנפתחה אתחלתא בזה, כי אז תהיה פליטה בציון ובירושלם ובשרידים ודי למבין. ועל זאת דאג רבנו מאד. ובהערות שם דבר הנבואה זה הדאיג מאד את רבנו הגר"א שלפי זה יבא זמן בעקבות משיחא שקבוץ גליות יהיה בדרך של פליטה היינו מתוך הכרח של צרות וגזרות, ורק שרידי הפליטה יגיעו לציון וירושלם.**

ונביא את דבריו המבהילים של הגאון ר' הונתן איבשיץ זצ"ל בספרו 'תפארת הונתן' (פרשת נצבים) שבעקבותא דמשיחא השכינה תשוב לארץ ישראל לפני עם ישראל, ומדיק זאת מהפסוק **"ושב וקבצך"** שקודם ה' ישוב, ואחר כך יקבץ, ובגלל זה לא יהיה מי שיגן על היהודים בחוץ לארץ, ויבאו עליהם ה' ירחם צרות, שבגללן אמרו חז"ל ייתי ולא אחמיניה. והנה דבריו: **"ושב וקבצך מפל העמים"**, זהו הענין חבלו של משיח, שיהיה סמוך לגאולה, עד שרבים מחכמי ישראל אמרו ייתי ולא אחמיניה, והטעם כי השכינה עמנו בגלות אם על הבנים לשמרנו, ולעת הגאולה לא ישוב השכינה אתנו בפעם אחת, רק השכינה ישוב מקודם לארץ ישראל, ואחר כך נשוב אנחנו לשם, ואם כן כשאנו בגולה וה' אין בקרבנו יהיה עלינו צרות מצוקות פי אין כאן מגן. וזהו מאמר הקרא **"ושב"** כי מתחלה ישוב ה' לארץ ישראל, ואחר כך **"וקבצך"**, ולא יהיה בפעם אחת.

ונביא את דברי הרה"ג ר' אשר זליג רובינשטיין שליט"א (במכתב לספר 'ובא לציון גואל') **לפני נסיעתי לחו"ל אמר לי המשגיח ר' יחזקאל לוינשטיין זצ"ל שמעתי מהחפץ חיים זצ"ל כאשר יגיע המשיח, ההזמנות להשתתף בגאולתו, יהיו כמו הזמנות לחתונה; קודם כל מזמינים את כל השכנים אלו שיהיו בארץ ישראל. אבל אלו שנמצאים במרחקים, מזמינים רק את המקרבים ביותר.**

וְהוֹסִיף הַרְה"ג ר' יהודה אֶרְיָה סַפְרִין שליט"א שְׁמוּבָא בְרַבְנּוּ חֲנַנְיָאֵל (פסחים נא.) מְנַעַל שְׁאַיִן לוֹ עֶקֶב הוּא סַנְדֵי. וַיֵּשׁ כְּאֵן רָמַז בְּשֵׁם 'הוֹרִיקוֹן סַנְדֵי', עַל סוּיִם תְּקוּפַת עֶקֶבְתָּא דְמִשְׁיחָא. שְׁכַבְרֵי אֵין עֶקֶב. וְכֵן הוֹרִיקוֹן מְרַמֵּז שְׁהַאֲוִרֵי כְּאֵן. כְּכַתוּב (ישעי' ס, א) "קוּמֵי אוּרֵי כִּי בָּא אוּרְךָ".

מכתב

מאת הרה"ג ר' מתתיהו גלזרסון שליט"א בענין ההוריקן סנדי שפגע בארה"ב ביום י"ד חשוון ה'תשע"ג.

לכבוד עורך העלון 'סוד החשמל' וכו'. אני שולח טבלה מעניינת על ההוריקן סנדי שפגע בארצות הברית.

הממצאים: הוריק"ן, סנדי, בארה"ב, התשע"ג, תשוב"ה.

המעניין בטבלה, שאלו הפגישות הכי טובות ומנימליים

כל הטבלה בתוך **חומש דברים** המסמל את האלף השישי. **סנדי** מופיע בתוך הפסוקים

[דברים לב, לה] "לִי נֶגֶם וְשָׁלֹם לְעַת תָּמוּט רַגְלָם כִּי קָרוֹב יוֹם אֵיִדָם וְחָשׁ עֲתֵדֹת לְמוֹ: כִּי יֵדִין הוִי"ה עִמּוֹ וְעַל עֲבָדָיו יִתְנַחֵם כִּי יִרְאֶה כִּי אֲזַלְתָּ יָד וְאָפֶס עֲצוּר וְעָזוּב".

[דברים יא, ד] "וְאֲשֶׁר עָשָׂה לַחֵיל מִצְרַיִם לְסוּסָיו וּלְרִכְבּוֹ אֲשֶׁר הִצִּיף אֶת מֵי יַם סוּף עַל פְּנֵיהֶם בְּרָדְפָם אַחֲרֵיהֶם וַיֵּאבְדוּם ה' עַד הַיּוֹם הַזֶּה".

והמעניין ביותר שהגימטריא של **ההוריקן סנדי** שווה לגימטריא **ברק חוסיין אובמה**.

וְנִרְאֶה לְהוֹסִיף שְׁכַתוּב (משלי כה, יד) "**נְשִׂאִים וְרוּחַ וְגִשְׁמִים**", וְזֶה גַם הַמִּסְפָּר שֶׁל הַשֵּׁר **תק"א** שְׁמֻמָּה עַל כָּל מְלֹאכֵי הַחֲבֵלָה, כְּמוּבָא בְּתַפְלַת מַהֲר"ש אוֹסְטְרוֹפֶלי בְּעֶרְב פֶּסַח, וְזֶה גַם הַמִּסְפָּר שֶׁל הַר"ת שֶׁל עֶשֶׂר מִכּוֹת **דצ"ך** **עד"ש** **באח"ב**. וְשֶׁל מְלוֹי שֵׁם שְׂדֵי. וְשֶׁל הַכְּתוּב (בראשית מט, א) "**אֲשֶׁר יִקְרָא אֶתְכֶם בְּאַחֲרֵית הַיָּמִים**". וְשֶׁל הַכְּתוּב "אַתָּה פּוֹרְרֵת בְּעֵזֶן יָם שְׁבַרְתָּ **רְאשֵׁי** תַנִּינִים עַל הַמַּיִם: אַתָּה בְּרַצְתָּ **רְאשֵׁי** לִוְיָתָן". וְשֶׁל **אָרוּר הָמֵן** או **בְּרוּךְ מְרַדְכֵי**, כֵּן אֶחָד מֵהֶם בְּגִימְטְרִיא **בְּרַק חוּסִיין אוֹבָמָה** או **הוֹרִיקוֹן סַנְדֵי**.

וְכֵן בְּסַנְדֵי יֵשׁ אוֹתִיוֹת דִּין. וְהוֹסִיף הַרְה"ג ר' ד' לֵב שְׁלִיט"א שְׁתַּשַּׁע"ג בְּגִימְטְרִיא? הֲיֵה רֹחַ חֲזָקָה מְאֹד בְּאַמְרִיקָה.

7	הוֹרִיקוֹן סַנְדֵי חוֹשֶׁב בְּאוֹרֵי	32009	1428
8	דְּבָרִים כ"ח: (8:20)		
9	וְהוֹרִיקוֹן סַנְדֵי חוֹשֶׁב בְּאוֹרֵי		
10	דְּבָרִים כ"ח: (8:20)		
11	וְהוֹרִיקוֹן סַנְדֵי חוֹשֶׁב בְּאוֹרֵי		
12	דְּבָרִים כ"ח: (8:20)		
13	וְהוֹרִיקוֹן סַנְדֵי חוֹשֶׁב בְּאוֹרֵי		
14	דְּבָרִים כ"ח: (8:20)		
15	וְהוֹרִיקוֹן סַנְדֵי חוֹשֶׁב בְּאוֹרֵי		
16	דְּבָרִים כ"ח: (8:20)		
17	וְהוֹרִיקוֹן סַנְדֵי חוֹשֶׁב בְּאוֹרֵי		
18	דְּבָרִים כ"ח: (8:20)		
19	וְהוֹרִיקוֹן סַנְדֵי חוֹשֶׁב בְּאוֹרֵי		
20	דְּבָרִים כ"ח: (8:20)		
21	וְהוֹרִיקוֹן סַנְדֵי חוֹשֶׁב בְּאוֹרֵי		
22	דְּבָרִים כ"ח: (8:20)		
23	וְהוֹרִיקוֹן סַנְדֵי חוֹשֶׁב בְּאוֹרֵי		
24	דְּבָרִים כ"ח: (8:20)		
25	וְהוֹרִיקוֹן סַנְדֵי חוֹשֶׁב בְּאוֹרֵי		
26	דְּבָרִים כ"ח: (8:20)		
27	וְהוֹרִיקוֹן סַנְדֵי חוֹשֶׁב בְּאוֹרֵי		
28	דְּבָרִים כ"ח: (8:20)		
29	וְהוֹרִיקוֹן סַנְדֵי חוֹשֶׁב בְּאוֹרֵי		
30	דְּבָרִים כ"ח: (8:20)		
31	וְהוֹרִיקוֹן סַנְדֵי חוֹשֶׁב בְּאוֹרֵי		
32	דְּבָרִים כ"ח: (8:20)		
33	וְהוֹרִיקוֹן סַנְדֵי חוֹשֶׁב בְּאוֹרֵי		
34	דְּבָרִים כ"ח: (8:20)		
35	וְהוֹרִיקוֹן סַנְדֵי חוֹשֶׁב בְּאוֹרֵי		
36	דְּבָרִים כ"ח: (8:20)		
37	וְהוֹרִיקוֹן סַנְדֵי חוֹשֶׁב בְּאוֹרֵי		
38	דְּבָרִים כ"ח: (8:20)		
39	וְהוֹרִיקוֹן סַנְדֵי חוֹשֶׁב בְּאוֹרֵי		
40	דְּבָרִים כ"ח: (8:20)		
41	וְהוֹרִיקוֹן סַנְדֵי חוֹשֶׁב בְּאוֹרֵי		
42	דְּבָרִים כ"ח: (8:20)		
43	וְהוֹרִיקוֹן סַנְדֵי חוֹשֶׁב בְּאוֹרֵי		
44	דְּבָרִים כ"ח: (8:20)		
45	וְהוֹרִיקוֹן סַנְדֵי חוֹשֶׁב בְּאוֹרֵי		
46	דְּבָרִים כ"ח: (8:20)		
47	וְהוֹרִיקוֹן סַנְדֵי חוֹשֶׁב בְּאוֹרֵי		
48	דְּבָרִים כ"ח: (8:20)		
49	וְהוֹרִיקוֹן סַנְדֵי חוֹשֶׁב בְּאוֹרֵי		
50	דְּבָרִים כ"ח: (8:20)		

הושלמה בס"ד סדרת שעורי וידאו במאמר הגאולה בתשע"ב 26 שיעורים ניתן להוריד בארכיון דלקמן. הופיע מאמר הגאולה המלא והמעודכן מעומד מחדש בשנת תשע"ג, ניתן להוריד בארכיון דלקמן.

יצאו לאור בארכיון כולל בלבד שיעורי וידאו המראים את סדור הרש"ש על המסך ומסבירים את הכוונות של כל מעגל השנה.

פרטים בטל 026537343

הוקם בס"ד ארכיון לעלוניים ומאמרים שפורסמו. כולל מאות שיעורי אודיו בספר סוד החשמל ובספר הזהר שעדין לא פורסמו. כמו כן ניתן להוריד אוסף מאמרים בענין הגאולה בתשע"ב ועוד.

קישור לארכיון:

<https://docs.google.com/folder/d/0B5g5K6Iej11iT3Z0M2NOVnJZX3c/edit>

גודה מאד לכל מי שישלח הוספות על מאמר זה לזיכוי הרבים

ניתן להזמין את המהדורה החדשה של ספר 'סוד החשמל' [5 כרכים] במחיר 80 ₪ בלבד בטל: 0573109982.

או במייל fish@neto.net.il ניתן לקבל את העלון בקובץ וורד לשלוח בקשה למייל.